

1

Ze kookte van woede en sloot een moment haar ogen om de spontaan opkomende golf van emoties de baas te blijven.

Het trekken van haar mond en de gebalde vuisten waarbij haar nagels zich diep in de palmen van haar handen boorden, was een proces dat ze maar al te goed kende van haarzelf. Het was duidelijk tijd om haar medicatie weer te herzien. De medicatie die de overname moest tegengaan van haar lichaam en geest door, wat zij noemde ‘de Mali Spiritus’, had steeds minder effect.

Ze hoorde nog de waarschuwing van haar zielenknijper jaren geleden, die een andere route had voorgeschreven om te komen tot een rustige levenswijze.

‘Ik wil verdomme geen kasplantje worden, ik heb geen zin om op mijn vijftigste al achter de geraniums te zitten,’ had ze de laconiek naar haar kijkende man toegebeten.

‘In een eerder gesprek liet je eens uit je mond vallen dat je van geraniums houdt, waarom dan deze ommekeer?’ was het rustige antwoord van de man die zij enkel bezocht om zich de door haar gewenste medicatie te laten voorschrijven. Na enkele pittige woordenwisselingen had hij daarin toegestemd onder de voorwaarde dat ze zich regelmatig zou laten controleren, iets wat ze de psychiater stellig beloofde, maar nooit had gedaan.

Ze wist zelf dondersgoed wat er met haar aan de hand was. Gezegend met een goed stel hersenen en natuurlijk de onbegrensde informatiebank van internet, had ze al snel de route voor de rest van haar leven uitgestippeld. In die route was het bezoek aan de medische geesteswetenschappen nu eenmaal noodzakelijk.

De gedachten flitsten door haar geest. Na enkele diepe ademhalingen werd ze weer rustig en keek in de spiegel. Wat ze zag beviel haar. De gekleurde contactlenzen gaven haar met het kleine brilletje een mysterieus uiterlijk en maakten haar zeker onherkenbaar in combinatie met de donkere pruik.

‘Het is tijd,’ mompelde ze. ‘Het is weer tijd om een slachtoffer te bevrijden, om haar te vrijwaren van zo’n walgelijke klootzak die geen recht meer heeft om te leven...’

Een nieuwe golf van woede teisterde het slanke lijf, maar nu kon ze de nieuwe aanval beter weerstaan. Haar hand gleed naar het politierapport dat ze door haar connecties moeiteloos had verkregen. Haar ogen vlogen over de regels die ze in de vijf dagen dat ze het rapport bezat onderhand kon dromen.

Robin Kolstra, dacht ze. Nou Robin, je hebt een naam die naar mijn idee hoort bij een lief klein jongetje, maar dat ben je niet, godver, nee dat ben je zeker niet je bent een.... een vreselijk mens en ik zal je genezen van je demon die ongetwijfeld in jouw geest verankerd zit. Ik help je en daarmee ook Fraukje, je lieve dochter die er niet voor heeft gekozen om jou als vader te krijgen, om van je vriendin nog maar te zwijgen.

Haar gedachten gingen onmiddellijk terug naar haar jeugd, naar ome Thijs. Ome Thijs was een man die iedereen graag mocht. Hij stond voor iedereen klaar, had een zonnig karakter en was altijd vrolijk. Helaas was ome Thijs ook haar opvoeder geworden na het fatale ongeluk dat haar beide ouders ruw uit haar leven had weggerukt. Eerst was ze blij geweest met ome Thijs, omdat die aardige oom een goed tegenwicht gaf aan haar zeer strenge tante Cora die met harde hand haar eigen normen, waarden en de daaraan gekoppelde regels in de geest van het jonge meisje ramde.

Na een straf van tante Cora kroop ze altijd op schoot bij die aardige ome Thijs, tot die ene verschrikkelijke dag dat tante Cora een korte vakantie genoot met een vriendin.

Ome Thijs benaderde haar omzichtig, maar toen ze niet wilde meegaan met zijn zogenaamde speelse avances om haar voor te bereiden op de jongens die haar zouden gaan benaderen, greep hij haar bij haar onderarm.

Nu vele jaren later voelde ze nog de pijn van zijn duim die zich in haar carpaal tunnel boorde en zo haar armzenuw teisterde. De korte gil die ze gaf klonk nog na in haar oren en haar blik verstrakte. Ome Thijs was een expert geweest in het pijnigen van haar, zonder dat er sporen op haar kinderlichaam achterbleven. Later begreep ze dat hij een sadist in hart en nieren was. Het

verwonderde haar dat hij haar nooit seksueel had betast, enkel had gepijnigd en genoten had van haar gekerm. Het zou hem duur te staan komen.

De ervaring met ome Thijs liet zijn sporen na in haar ontwikkeling van adolescent tot volwassene. De opgekropte woede was in het begin moeilijk te controleren, iets waarvan ze besepte dat het zeer belangrijk was.

Ze had er altijd al moeite mee gehad om te leven in een wereld waar de helft van de mensen fysiek haar meerdere was, namelijk mannen. Die gedachte deed haar in het proces van haar zelfopvoeding tijdens haar jonge jaren veel sportscholen aflopen om zich op die manier een grote vaardigheid in zelfverdediging aan te meten.

Een jaar later vermoordde ze ome Thijs. Het komen tot deze daad was een zeer duidelijk proces dat ze nauwgezet voelde ontstaan en haar verbaasde. Ook het gebrek aan mededogen klopte niet met haar idee van de mate dat ze die emotie zou moeten hebben. Op dat moment begreep ze dat er iets 'mis' was met haar geestelijke gesteldheid. Ook dat fenomeen schreef ze toe aan de lichamelijke en geestelijke martelingen van haar aardige oom en zorgde ervoor dat het laatste spoorje terughoudendheid werd weggevaagd. Ze had de moord minutieus gepland. Ze wist precies wanneer haar slachtoffer zijn dagelijkse fietstochtje hield en welke vaste route hij reed. De standaard rustplaats, een bankje in een bebost gebied, gaf haar de gelegenheid haar lugubere zichzelf opgelegde taak uit te voeren. De kracht waarmee ze haar woede koelde was veel groter dan noodzakelijk. De schedel van haar oom werd dusdanig gekraakt dat de politie zocht naar een sterke mannelijke dader. Dat was ook het moment waarop ze begreep dat haar vrouw-zijn ook voordelen had die ze kon gebruiken.

Ze had lang nagedacht over haar voorgenomen executie van ome Thijs. Ze vond dat hij het verdiende, maar ze vond ook dat ze de maatschappij geen verantwoording voor haar komende daad verschuldigd was. Ze was enkel verantwoording schuldig aan haarzelf. Zo werd ze in één gedachte aanklager, jury en rechter

tegelijk. De laatste fase, die van beul, moest nog worden doorlopen.

Een maand later was het dus zover. De enkele dodelijke slag met de zware knuppel die het leven uit hem blies, maakte een einde aan haar nachtmerries over ome Thijs, maar het was ook een begin aan een nieuwe zwarte periode in haar leven waarvan ze toen op dat moment geen weet had.

Het leren leven met de gedachte dat ze het leven van een mens had genomen, kostte haar geen moeite, iets waar ze niet verwonderd over was. De man verdiende in haar beleving de dood. Hij had haar leven dusdanig beïnvloed dat zij een ander mens was geworden. Welk recht had hij daartoe gehad? Wie weet hoe haar leven eruit had gezien als ze deze vreselijke man niet was tegengekomen?

Zo groeide in haar de overtuiging dat de moord op ome Thijs niet alleen terecht was, maar ook een teken dat ze een speciale taak in haar leven had.

Haar zelfopvoeding zorgde ervoor dat er geen tegengas werd gegeven. Er was geen discussie of de prikkels, gedachten en conclusies die ze in haar hoofd opnam wel terecht waren en dat er wellicht wel een andere kant aan kon zitten. Dat er misschien naast haar eigen waarheid nog een andere mogelijk zou zijn. Zo werd ze een eenzijdig denkende vrouw, met gedachtegangen die in de decennia die volgden vele mannen fataal zou worden.

Ze leerde de maatschappij met al zijn mogelijkheden zeer goed kennen en maakte daar door haar intelligentie zeer goed gebruik van. Haar zorgvuldig opgebouwde contact met de politie gaf haar een ingang in de details van alle zaken die door de overheid zorgvuldig uit de pers werden gehouden.

Er was veel verborgen leed achter de gesloten deuren in vele huishoudingen op ieder niveau. Bijna altijd waren het weer die mannen die hun lichamelijke overmacht misbruikten tegen vrouwen en kinderen die fysiek niet tegen hen op konden. Ze had haar eigen normen onbewust daarbij vastgesteld. Bij het overschrijden van die normen kwam de betreffende persoon op haar grijze lijst. Hij werd dan een periode door haar nauwgezet gevolgd. Als dan bleek dat hij inderdaad de persoon was die ze

vermoedde en daarnaar handelde, dan werd hij van de grijze naar de zwarte lijst verplaatst. Dat betekende een zekere executie.

Nu stond haar focus op Robin Kolstra. Het politierapport over hem was duidelijk. Hij molesteerde met vaste regelmaat zijn doodsbange vriendin. In de acht jaar dat hij haar fysiek en geestelijk het leven tot een hel maakte, had zij het twee keer aangedurfd om aangifte bij de politie te doen. De politie had daarop gereageerd volgens de vaststaande protocollen. Twee geüniformeerde agenten hadden onverwacht het huis bezocht en een nietszeggend gesprek met de man gehad. De week daarop sloeg hij zijn vriendin het ziekenhuis in. De angst bij de vrouw was zo groot dat ze verder geen hulp wilde invoeren. Ook haar opgebouwde contact met het plaatselijke blijf-van-mijn-lijf huis had enkel een grotere agressie bij hem teweeggebracht.

Zo ging het een paar jaren door, tot het moment kwam dat haar zus haar overhaalde om wederom aangifte te doen en weer met hetzelfde resultaat. Toen zijn vriendin aanstalten maakte om bij hem weg te gaan verzekerde hij haar dat niemand anders haar zou krijgen. Als ze bij hem weg zou gaan, dan zou hij haar ombrengen. Niet de vriendin zelf, maar haar zus meldde dat bij de politie waardoor het in het dossier werd opgenomen en nu dus bij haar bekend was.

Dit was een zekere overschrijding van haar executienorm, zoals ze het zelf noemde. Robin Kolstra had geen recht meer om te leven, dat was in haar geest volkomen duidelijk.

Vanavond was het zover. Voordat de executie plaatsvond wilde ze hem echter eerst nog duidelijk maken wat hij in zijn leven had aangericht, dat was een extra toevoeging die ze zich in de loop der jaren had eigengemaakt. Of dat kwam uit een onbewust gevoel zichzelf als het ware vrij te pleiten en haar beslissing daardoor te ratificeren, interesseerde haar niet.

Dit was de avond van Robin Kolstra's executie en niets kon dat verhinderen.

2

Julia Korevaar had er enorm de treiter in toen ze woedend het gebouw van het plaatselijk dagblad verliet. Ze kon niet begrijpen wat ze het afgelopen uur had gehoord van die vreselijke oetlul uit België, die echter ook haar direct moest aansturen in de moeizame wereld van de steeds dalende verkoop van papieren nieuwsbladen.

‘Het is niet alleen maar het nieuws, het gaat erom hoe het wordt gebracht. Via het internet gaat het snel, daarom moeten wij als nieuwsblad dat altijd later is, iets extra’s leveren, zodat de consument het reeds eerder gehoorde verhaal wil updaten met onze inbreng, die het internet niet heeft.’

De preek van de in haar ogen extreem onaantrekkelijke man deed haar zinderen van woede, vooral omdat ze beseftte dat hij wel degelijk gelijk had. Julia was echter een journaliste van het eerste uur. De waarheid, niets dan de waarheid, dat was haar in het verleden door haar leermeester ingeprent. Ze miste Roeland enorm. De energieke man zou haar precies kunnen vertellen hoe ze haar chef van repliek zou moeten dienen. Haar gedachtegang sprong opnieuw naar Guy Verhofstad en nu vloekte ze hardop. De ruw uitgesproken krachtterm kalmeerde haar enigszins.

In deze wereld van korte berichten, waardoor mensen steeds minder bereid waren langere stukken tekst te lezen, scheidde een kleinere vaste groep van lezers zich af van de massa. Die groep moest ze benaderen, dat was ook de boodschap van Verhofstad. Ze was het met hem eens op dat punt, het was echter de manier waarop, die in haar verbeelding haar lichaamstemperatuur deed oplopen.

Niets laten merken, niets laten merken, zo dreunde het door haar hoofd, terwijl ze het gesprek een richting opstuurde waarvan ze wist dat Verhofstad er gruwelijk de pest in zou krijgen. Haar manipulatieve gedrag werkte en nog geen minuut later verbrak de Belg de verbinding na een laatste waarschuwing richting de moeizame Hollandse klik, zoals hij de redactie noemde.

Julia had er echter genoeg van en na een korte opmerking richting haar assistente, verliet zij gehaast het gebouw en wenste dat ze de rest van de dag alleen zou zijn en met rust zou worden gelaten. Haar telefoon had ze daarom op 'niet storen' gezet, zodat ook Jos haar niet zou kunnen bereiken. Ze had zelfs geen behoefte aan Tineke, haar boezemvriendin waarmee ze vanaf de middelbare school lief en leed had gedeeld.

Ze had behoefte aan het toegeven aan haar duistere kant, die niemand van haar kende. Het probleem was echter dat ze zichzelf al lang geleden daarvoor restricties had opgelegd en haar uitspatting, twee dagen geleden, was een zware overtreding van haar eigen opgelegde norm.

Een moment dacht ze eraan om toe te geven aan de drang en haar norm bij te stellen. Waarom zou ik mijzelf kwellen, dacht ze terwijl ze de afstandsbediening van haar Lancia zocht. De uitspattingen kosten geld, maar dat was het probleem niet, daar had ze Jos voor. Met haar dertig jaar oudere man had ze een geestelijk contract opgesteld. Julia zou de mooie lieve echtgenote spelen en pronken aan de arm van de rijke ouwe snoeper, die zijn aanzien en libido trachtte te vergroten met zijn knappe brunette die hij, zoals hij altijd zei: had gescoord.

Haar kant van het contract was simpel: geld. Julia kon onbeperkt putten uit de geldvoorraad van de maatschappelijk zeer geslaagde Jos. Daarvoor moest ze echter niet moeilijk gaan doen, want daar hield Jos niet van. In het begin van hun huwelijk schrok zij van het eerste bankafschrift van haar eigen door Jos opgezette privérekening. Ze moest even goed nadenken of het enorme getal wat ze las het rekeningnummer dan wel het saldo was.

Na verloop van enkele jaren was ze gewend aan het holle leventje, maar ook aan de onuitputtelijke fondsen. De verveling trok haar naar haar oude beroep van journaliste. Tijdens een interview had ze zo Jos leren kennen. Zijn netwerk van hooggeplaatste zakenlieden had garant gestaan voor een vrijkomende baan als hoofdredacteur van haar huidige krant.

Haar leven flitste in een fractie van een seconde door haar hoofd en ze slaakte een zucht van verlichting toen ze de afstandsbediening eindelijk had gevonden in een van de vele

vakken van haar tas. Opgelucht stapte ze in de wagen en reikte naar de gordel. Het volgende moment schrok zij zich een ongeluk toen de deur aan de passagierskant werd opengedaan en een onbekende vrouw razendsnel naast haar plaats nam.

‘Wat...wat..?’ stamelde ze.

Ondanks haar grote mond en het feit dat ze door de redactie werd gevreesd om haar scherpe tong, was Julia niet bepaald een held. Het feit echter dat het een vrouw was en geen man, deed haar spontaan opkomende angst iets verzwakken en plaats makend voor een mengeling van boosheid en nieuwsgierigheid.

Ze keek naar de vrouw die onopvallend was gekleed in een niet al te strakke spijkerbroek en een witte pullover met capuchon die de zijkant van haar gezicht volkomen verborg. Julia zag enkel een grote zwarte zonnebril en besepte dat ze deze vrouw later nooit zou herkennen in een groep, iets wat waarschijnlijk ook de bedoeling was.

Haar mouwen waren iets opgetrokken en Julia zag dat haar onderarmen goed geproportioneerd waren. Een fitness-figuur dacht ze en maakte zich op voor de verbale aanval.

‘Wat moet dat...? Mijn auto uit, oprotten zeg ik je...’

‘Anders...?’ klonk het na een tiental seconden die voor Julia een eeuwigheid leken.

‘Anders...ehh, dan bel ik de politie,’ zei Julia die direct voelde dat ze het onderspit zou delven.

‘Probeer het maar... Ben je niet nieuwsgierig wat ik je te zeggen heb?’

‘Als je me wat wil vertellen, dan maak je maar een afspraak. Als je een goed verhaal hebt, dan vraag je maar naar een van mijn journalisten, ik ben hoofdredacteur en houd mij in mijn functie niet bezig met scoops...’

‘Dus jij denkt dat ik je benader vanwege dat zielige rotbaantje van je?’

Julia beet op haar lippen en keek demonstratief op haar horloge.

‘Je hebt één minuut...’

‘Anders?’ klonk het opnieuw.

‘Dan luister ik niet meer en dan ben ik ook niet meer bereid om enige concessie te doen...’

‘Je hebt een veel grotere bek dan de vorige keer dat we elkaar spraken, mevrouw de hoofdredactrice...’

Julia verschoot van kleur.

‘Hebben wij elkaar eerder ontmoet?’

‘Nee...’

‘Wat dan?’

‘*Fantasie verwezenlijken*...’

Hoewel Julia bedreven was in het strak houden van haar gezicht, zodat ze geen indicatie gaf van enige emoties, faalde dat systeem jammerlijk. Ze voelde de grond onder haar voeten wegzakken toen ze beseftte wie de onbekende vrouw was. Angst sloeg toe. Angst om het luxeleventje dat ze zo zorgvuldig had uitgestippeld en uitgevoerd, te gaan verliezen.

Ze dacht terug aan de afgelopen maanden toen ze van Leila het adres en de instructies voor het via het darkweb te benaderen van de verborgen site ‘*Fantasie verwezenlijken*’ had doorgekregen.

Het was op een avond dat de vriendinnen onder het genot van meer dan één fles dure wijn hadden zitten fantaseren wat ze uiteindelijk op seksueel gebied te kort waren gekomen in hun leven. Leila had als zeden-rechercheur van de Amsterdamse politie inzage in de meest dubieuze zaken die ze maar konden bedenken.

‘Je kunt als je wat wilt gewoon naar ‘*Fantasie verwezenlijken*’ gaan,’ gierde ze en legde een kaartje in de schoot van Julia.

‘Wat is dat?’

Weer een lachsalvo...

‘Kijk maar,’ hijgde haar vriendin. ‘Woorden schieten te kort. Je hebt het niet van mij, begrepen muts?’

Daarna hadden de meiden zich aan elkaar vergrepen, maar de overdadige hoeveelheid wijn verstoorde hun intieme handelingen en uitgedrukt vielen ze in elkaars armen in slaap.

Een paar dagen later vond Julia het kaartje dat naast het bed was gevallen. Nieuwsgierig las ze de instructies en installeerde de Tor browser die noodzakelijk was op haar computer en volgde de verdere instructies.

Een minuut later staarde ze naar de website van *'Fantasie verwezenlijken'*. Ze hield haar adem in.

Een datingsite, dacht ze verwonderd. Dat was een tegenvaller. In haar zoektochten naar sensuele contacten had Julia zowat iedere gratis en betaalde datingsite opgezocht die ze maar kon vinden. Ze was vaak teleurgesteld. Veel sites waren nep en verleidden de bezoeker tot het kopen van zogenaamde credits om meer contact met de kandidaten op de site te krijgen. De berichten waren vaak nep, dat kon ze als journaliste al snel doorzien. De toonaard, de opzet was vaak hetzelfde en door een of meerdere zelfde personen opgesteld, iets wat bij haar tot grote frustratie leidde.

Toen ze nog eens beter keek, zag ze toch grote verschillen. De foto's waren van excellente kwaliteit en de nadruk werd gelegd op absolute geheimhouding. Daarnaast beloofde de site dat werkelijk iedere wens te vervullen was en dat de pool van kandidaten veel uitgebreider was dan in eerste instantie werd getoond.

Nieuwsgierig geworden scrolde ze door de verschillende rubrieken en stopte bij de rubriek: 'Onderdanige mannen aangeboden.' Haar hart klopte sneller, dit had ze nooit bij andere websites gezien. De foto's waren echter nietszeggend. Geen enkele man wekte haar interesse en ook de bijbehorende teksten hielpen haar niet veel verder. Het laatste zinnetje zette haar echter tot nadenken: Zoveel vrouwen zoveel wensen, kies de chat, alles is mogelijk...

Ze aarzelde en klikte uiteindelijk toch op de eenvoudige knop met de korte tekst: 'Chat starten'.

Het volgende half uur zou ze nooit meer vergeten. Julia had het gevoel dat ze op een keerpunt in haar seksueel leven was gekomen. Ze keek na een laatste groet naar het scherm waar enkel nog stond: Het was een goed gesprek. Aan je wensen zal worden voldaan. Instructies voor betaling en afspraken volgen. Groet Terry...

Daarna volgden in een zestal weken zes ontmoetingen die allemaal volledig naar haar wensen werden afgewerkt. Julia voelde zich een gelukkiger mens en haar relatie met Jos werd zelfs beter, omdat zij zich vrolijker gedroeg.

De laatste afspraak was echter minder goed gegaan en ze had zich voorgenomen daarover te klagen op de website. Dat het bezoek van deze vrouw daarmee verband hield kon zij niet geloven. Nu ze alles in haar hoofd had doorgelopen werd ze rustiger en wendde zich tot de vrouw naast haar.

‘Terry?’

‘Inderdaad.’

‘Ik had contact met je willen opnemen. De laatste lustslaaf die je stuurde, die Marc, dat was niks. Ik denk dat je daar iets aan zou moeten doen.’

‘En wat had je in gedachten?’ klonk het na een korte aarzeling.

‘Als een klant niet tevreden is, dan vind ik dat je als ondernemer dat moet compenseren...’

‘Compenseren? In welke vorm had je gedacht?’

‘Ik dacht dat...’ begon Julia, maar direct beseftte ze iets heel anders. ‘Wacht eens even, hoe kom je aan de info over mij? Hoe wist je dat ik deze auto bezat? Hoe wist je waar ik werkte? Dat heb ik nooit verteld. Dus begin daar eerst maar eens mee...’

De stem van de vrouw naast haar veranderde iets van toon en ze draaide zich meer naar Julia toe.

‘Dacht je nou werkelijk dat ik mijn mensen zomaar op pad stuur zonder veiligheidsmaatregelen? Iedere onderdanige, slaaf of slavin, heeft een tracker bij zich, waardoor ik exact kan zien waar ze zich bevinden bij een verrichting, zo noem ik dat, een verrichting...’

‘Dat is een inbreuk op mijn privacy.’

‘Mens, pleur op met je privacy. Je zit op het darkweb te zoeken naar lustslaven die je machteloos maakt, daarna afranselt en weet ik veel nog meer... En dan zit je nu te zeiken over privacy? Sodemieter op...’

‘Ehh... de compensatie,’ zei Julia verbouwereerd die schrok van de woede-uitbarsting van deze Terry.

‘Er is wel degelijk sprake van een compensatie...’

‘Nou dan Terry,’ antwoordde Julia gemoedelijk.

‘Maar niet zoals jij denkt.’

Er viel een stilte in de auto waarvan de ruiten inmiddels volledig beslagen waren.

‘Ik zorg zeer goed voor mijn mensen, ze gaan zelfs voor mijn klanten...’

‘Kom zeg, ik ben een betalende klant, een goede betalende klant en die anderen zijn slechts slaven die het leuk vinden in elkaar te worden getimmerd.’

De vrouw zette haar zonnebril af en keek Julia met haar groenbruine ogen scherp aan.

‘Wat ben jij een ongelofelijke teringsnol,’ zei ze zachtjes en ze hief haar hand op toen Julia verontwaardigd het woord wilde nemen.

‘Deze mensen, slaven en slavinnen, zijn mensen met zeer sterke persoonlijkheden. Zij weten precies wat er met hen aan de hand is. Dat erkennen is een zwaar proces. Ze verliezen daardoor vaak geliefden, vrienden en kennissen in de maatschappij. Vaker leiden ze nog een verborgen bestaan en zijn ze eenzaam. Heb dus niet het lef hen respectloos te benaderen. Zeker niet een snol zoals jij die met een ouwe lul trouwt voor het geld en dan de mooie madam gaat uithangen. Ik kots van wijven zoals jij. In dat kader moet je weten dat alles wat wij hebben besproken, de bestelling, de afhandeling is opgenomen. Het is voor mij een koud kunstje om jouw Jos zo te bewerken dat hij jou er terecht uitflikkert. Ik heb zelf een aantal kandidates die die kutrol van jou veel beter kunnen spelen en Jos veel gelukkiger zou maken. Ik zou me dus maar inhouden als ik jou was.’

Julia beet op haar tong en voelde dat het zweet haar uitbrak. Niet alleen om de dreigende waarschuwing die Terry had geuit, maar ook zeker omdat ze in haar hart dondersgoed wist dat de vrouw naast haar gelijk had.

‘De compensatie, die was anders, dat zei jij daarnet. Wat bedoelde je precies?’ probeerde ze Terry terug te brengen naar een meer veiliger onderdeel van het gesprek.

‘Ja lul er maar omheen,’ begon ze. ‘Het gaat om de bestelling.’

‘De bestelling?’

‘Doe niet zo onnozel... Iedere slaaf en slavin heeft eigen karakteristieken. De een wil wel vastgebonden worden, de ander weer niet. Zo heb ik je tijdens de bestelling vijftig vragen gesteld of je dat wilde. Ieder item heeft een extra prijs, zo bereken ik het

totale bedrag. Daarnaast kan ik dus zo de meest geschikte kandidaat selecteren en naar jou sturen.'

'Die Marc dus...'

'Je hebt echter bij hem dingen gedaan wat we niet hebben afgesproken.'

'Oh dat is het dus. Ik heb te weinig betaald... Oké, daar ga ik in mee. Ik heb mij in het spel laten meeslepen en dingen gedaan die toen in mij opkwamen. Dus hoeveel ben ik je nog verschuldigd?'

'Hij is een soft-sm'ér. Dat betekent lichte bondage. Ook heb je zijn armen op zijn rug gesnoerd en naar boven getrokken, een bekende handeling in de Chinese bondagecultuur. Dat is iets wat hij niet wilde. Hij smeekte om genade en dat heb jij genegeerd, een doodzonde in het spel. Je hebt de touwen zelfs daarna nog strakker aangetrokken, waarna hij het uitgilde van angst en pijn. Daar geilde je zeker op?'

'Hij is gewoon een watje Terry...'

'Daarna heb je hem zeker dertig keer hard in zijn gezicht geslagen, iets wat hij helemaal niet wilde. Stond ook niet op de bestelling.'

'Iedere slaaf vindt het heerlijk om in zijn gezicht te worden geslagen door zijn meesteres.'

'Daar weet jij niets van teef en maakt je totaal ongeschikt en gevaarlijk in dit werk.'

'Jouw mening. Verder nog iets?' vroeg Julia die zich steeds zelfverzekerder voelde nu ze de werkelijke reden kende waarom de vrouw in haar auto was gestapt.

'Je hebt anaal gedaan. Als er iets vernederends is, is het dat wel, tenminste als je dat niet wilt. Hij kon niets anders en ook niet meer protesteren omdat jij hem een professionele gag in zijn mond had geduwd en vastgesnoerd. Alweer een grote overtreding, een slaaf of slavin moet altijd de mogelijkheid hebben om genade te smeken.'

'Ik krijg dus een lesje omgaan met een slaaf, begrijp ik?'

'Nee, ik verwacht dat klanten die bij mij komen respectvol omgaan met lustslaven en ook precies weten waar ze zich in het spel aan moeten houden.'

‘Dat was het?’

‘Je hebt een zogenaamde honden-blafband om zijn testikels gebonden. Dat was niet alleen not done, dat is levensgevaarlijk, het zou tot een hartaanval kunnen leiden. Een blafband is totaal ongeschikt in het sm-spel. Het is voor honden en niet voor mensen.

‘Tsss’

‘Als laatste heb je hem bewerkt met kaarsvet. Dat vond hij het ergste. Marc is een lief en gevoelig mens die graag de klanten bemint en zich ook aanbiedt voor soft-sm. Hij heeft daarnaast ook nog een tweede leven en moet nu omgaan met brandwonden en niet te vergeten diepe striemen van een cane, iets wat ik nog niet eens heb genoemd.’

‘Tja, het spijt mij echt...’ zei Julia, maar een kind kon zien dat ze daar geen bal van meende. ‘De compensatie...?’

‘Ik heb daarover nagedacht. Geld is geen straf, hoewel je via het gebruikelijk kanaal tienduizend euro over gaat maken. Dat is niet voor mij maar geheel voor Marc.’

‘Prima, ik zal het straks direct doen.’

‘Dat had ik verwacht, het interesseert jou niets, zo merk ik. Daarom dacht ik ook om die opname sowieso aan Jos te laten horen, maar ook dat doe ik niet, want dan betrek ik hem erbij en hij hoeft geen gedoe te ondergaan door iets wat zijn klotewijf heeft uitgehaald.’

‘Dus het is goed zo?’

‘Dat had je gedacht. Ik heb eens een psychologisch rapport gelezen over martelingen. Dat ging over een soldaat die krijgsgevangen was genomen door de Taliban. In dat rapport werd aangegeven dat moderne technieken zoals water boarding voor de angst minder effectief zijn dan middeleeuwse methoden van botten breken of lichaamsdelen afsnijden.’

De angst sloeg Julia om het hart. Deze vrouw zou dat toch niet menen. Haar ogen dwaalden naar de kruk van de deur om direct uit de auto te kunnen springen.

‘Ik heb er dus serieus over nagedacht om je door een paar enge jongens te laten bewerken, maar dat had een nadeel...’

Ze keek naar Julia maar die gaf geen antwoord.

‘Ik wil namelijk zelf ook voldoening hebben van jouw lijden. Ik heb Marc gezien en dat maakte mij ziedend.’

Bij die woorden haalde ze onverwachts uit en sloeg Julia met een strak gehouden hand tegen haar mond. Direct spoot het bloed alle kanten op. Julia gaf een harde gil en greep naar haar mond waar haar tanden door haar lip waren geslagen. Direct daarop volgde een tweede, nog hardere klap tegen haar neus die onmiddellijk brak.

‘Zo mevrouwtje, nu weet je ook eens hoe het voelt als je machteloos bent en in die machteloosheid er dingen met je worden gedaan die je zeker niet wilt. Nu weet je ook eens hoe Marc zich voelde toen hij geboeid niets kon doen en jij hem sloeg met de cane, hem penetreerde met die grote dildo, toen jij stroom op zijn testikels zette... Hij had daar allemaal niet om gevraagd en ik voel mij verantwoordelijk daarvoor. Maak direct als je uit het ziekenhuis komt dat geld over, of dit is nog maar het begin.’

Bij die woorden stapte Terry de auto uit en trok de bebloede pullover over haar hoofd. Eronder zat een schoon T-shirt. Ze had alles voorbereid en voorzien, zoals bij alle dingen die ze deed. Ze richtte haar blik nog een keer op de kermende Julia die met beide handen haar gehavende gezicht ondersteunde.

Ze wreef haar hand en liep weg van de Lancia.

Ze was tevreden.

3

Een maand geleden....

Marc van Hoeven keek in de antieke spiegel die hij bij de verdeling van de bezittingen van zijn gestorven opa had gekregen. Hij had hem niet geëist, maar zijn moeder die haar zoon goed kende, wist dat hij zeer goede herinneringen aan zijn opa had. Dat uitte zich in kleine zaken, zoals het bezit van het zakhorloge en ook de spiegel van zijn opa.

Hij voelde zich zowel tevreden als opgewonden. Na drie maanden sparen was het weer mogelijk een strenge meesteres te bezoeken. Dat was een onderdeel van zijn verborgen kant die niemand kende, maar waarschijnlijk iedereen zou zien als zijnde een gevolg van zijn autistisch leven. Marc voelde zijn leven lang dat hij anders was. Zacht, eigenlijk te zacht voor een jonge opgroeiende adolescent, zo vond hij zelf in genormeerde maatschappelijke levenswijze. Die normering maakte dat hij nooit met zijn onderdanige kant naar vrouwen naar buiten was getreden. Hij vond dat ook niet nodig. Marc was erg op zichzelf, leefde in een klein goedkoop appartement en bemoeide zich met bijna niemand. Nadat hij was geslaagd voor de havo met gemiddelde cijfers, had hij zich snel tevredengesteld met een eenvoudig kantoorbaantje. Vooral het feit dat zijn leidinggevende een vrouw was, maakte dat hij geen enkele andere wens had voor wat betreft zijn loopbaan. Zijn salaris was voldoende voor een eenvoudig leven en er bleef iets van over voor zijn sporadische bezoeken aan commerciële dominante vrouwen, die hij met zorg uitkoos op het internet.

Zo bezocht hij om de drie maanden een andere meesteres, in de hoop de ultieme te vinden die volledig aan zijn niet uitgesproken wensen zou voldoen. Dat was nog nooit gebeurd.

In het begin hield hij zelfs een kaartenbak bij, waarin hij de scores van de bezochte meesteres noteerde. De mate van spanning, haar uiterlijk, zijn gevoel voor onderdanigheid, eventueel ontstane angstgevoelens als hij aan haar voeten lag, alles

gaf hij een cijfer om een overzicht te krijgen in het steeds groter wordende aanbod van meesteressen.

Door zijn ervaring leerde hij snel de diverse opgestelde advertenties te kwalificeren. Hij las wat er eigenlijk niet stond en kon zo de ‘amateuristische’ meesteressen wegfilteren, die enkel erop uit waren een klant zo te behandelen dat ze in korte tijd om genade smeekten en het spel dus werd beëindigd. Die teleurstellingen waren in zijn geheugen opgeslagen. De daaropvolgende teleurstelling dat hij na maanden sparen de kosten als weggegooid beschouwde, maakte hem naast verdrietig ook steeds vaster beraden beter zijn keuzes te gaan onderbouwen.

Hij voelde zich na drie jaar dan ook een ‘geroutineerde’ onderdanige masochist die precies wist hoe hij zijn lusten kon laten bevredigen.

Nu had hij zijn focus op een wat oudere meesteres, waarover hij op de review-sites zeer goede berichten had gelezen. Ze was wel wat duurder, maar geen van de opstellers van de reviews had daarover geklaagd. Zij was dus de extra kosten meer dan waard, zo voelde hij dat.

De afspraak was een dag tevoren gemaakt en nu stond hij op het punt naar Rotterdam af te reizen, naar haar. Enkel had hij de straatnaam gekregen. Als hij daar aankwam moest hij haar bellen waarna ze het nummer zou geven. Dat alles had hij vaker meegemaakt en was voor hem ook een teken dat ze professioneel te werk ging.

Hij zuchtte en controleerde voor de laatste keer of hij niets vergeten had. Marc nam naast het geld niets van papieren mee. Dat was een risico als hij aangehouden werd. Het was echter ook een voorzorgsmaatregel om naar een meesteres niets mee te nemen wat naar zijn naam en adres terug te leiden was. Hij was en bleef voorzichtig.

Na deze laatste check stapte bij in zijn onopvallende oudere Opel Astra, waarvan hij zeker was dat die niet aantrekkelijk zou zijn voor autodieven. Per slot van rekening was hij als dorpsjongen niet gewend in een grote stad rond te rijden, maar de meeste te bezoeken adressen waren nu eenmaal in een grotere stad waar anonimiteit gewaarborgd was.

De rit duurde meer dan een uur. Een uur, waarbij de spanning opliep en hij zijn wensen, die hij wel kon dromen, nog een keer doorliep. Gelukkig was er geen file en zonder problemen stond hij later in de opgegeven straat waarna hij het parkeertarief voor een ruime tijd betaalde.

Marc had na de rit behoefte aan wat frisse lucht. Hij had nog ruim een half uur, te laat komen bij een meesteres was een zware overtreding, die hij ooit jaren geleden had begaan. Dat werd hem bij het volgende bezoek sterk aangerekend en werd zijn tijd gehalveerd.

Er waren geen bankjes, dat vond hij jammer. Gelukkig vond hij een kleine buurtsuper waar hij doelloos rondliep en de tijd volmaakte. Het nummer draaiende sloeg de altijd aanwezige spanning en onzekerheid toe. Zijn hand trilde en hij moest na een eerste mislukte poging voor de tweede keer het nummer draaien. Met bevende hand drukte hij de ouderwetse telefoon tegen zijn oor.

‘Ja?’ klonk het zachtjes. Hij luisterde naar de stem die naar zijn idee zowel dominant en sensueel overkwam.

‘Met Marc... ik ben in de straat die u opgaf.’

‘Nummer vijftien, die grijze deur met vier kleine ruitjes. Er is geen bel, ik doe daar over precies drie minuten de deur open.’

Direct werd de verbinding verbroken. Ze had niet op antwoord gewacht. Waarom zou ze ook. Een meesteres deed enkel wat zij wilde in de belevingswereld van Marc. Hij voelde zich blij, alles ging goed en verliep volgens plan.

Binnen twee minuten stond hij voor de aangewezen deur en wachtte met kloppende hart op de dingen die komen zouden. Hij zag geen bel en na een minuut te hebben gewacht probeerde hij onzeker de gebarsten klink van de deur. De klink gaf mee en de deur draaide soepel over.

De stap naar binnen deed Marc's hartslag sterk toenemen. Snel sloot hij achter zich de deur, zich een situatie herinnerd toen hij ooit eens bij een meesteres was vergeten een deur achter zich te sluiten.

Het was donker en hij wachtte een moment om zijn ogen aan de duisternis te laten wennen en om zijn spanning iets trachten weg te laten sijpelen.

Hij zag enkel een trap naar boven. Blij dat er geen andere keuze was en hij zo dus geen fout maakte, liep hij met bonkend hart de trap op.

Boven gekomen stokte zijn adem. Daar stond ze... Hoewel hij wist dat ze oud genoeg was om zijn moeder te kunnen zijn, vond hij haar direct zo aantrekkelijk dat hij een erectie in zijn broek voelde opkomen. Haar ogen waren van een kleur die hij niet kon omschrijven. Haar figuur was schitterend, vooral haar goed geproportioneerde dijen maakten dat hij even vergat adem te halen. Ze keek hem aan, waarbij een flauw glimlachje om haar aantrekkelijke mond speelde. Haar armen had ze voor zich gevouwen, waardoor hij de omvang van haar borsten niet kon inschatten. Marc voelde zich met de minuut onzekerder worden door de stilte die viel, iets wat hij niet was gewend.

De beweging die ze met haar linkerhand maakte, deed hem opnieuw diep ademen, toen hij besepte en begreep wat er van hem werd verwacht. Haar wijsvinger richtte zich met een langzame beweging naar de vloer vlak voor haar voeten. Marc begreep het direct en zakte door zijn knieën, zijn handen in zijn nek leggend.

‘Twee overtredingen, nu al,’ klonk het zachtjes met een lage stem die hij herkende van het korte telefoongesprek wat hij daarnet met haar voerde. ‘Weet je welke?’

‘Dat ik niet uit mijzelf u netjes heb begroet meesteres...’

‘Dat is duidelijk.... En de tweede?’

Stilte.

‘Wel?’

‘Ik weet het niet meesteres,’ zei Marc die het zweet over zijn rug voelde lopen.

‘Dat is dus de derde,’ klonk het zachtjes. ‘Er is geen bel en je stond voor de deur mijn tijd te verdoen...’

‘Ik begrijp het meesteres...’

‘En dit is dan de vierde. Je spreekt enkel als ik je daarvoor toestemming heb gegeven. Begrepen?’

‘Je meesteres.’

‘Niet best kleine Marc. Je staat hier voor mij met al vier overtredingen. Denk daar maar eens goed over na. Sta op en laat je broek zakken,’ klonk het op scherpere toon.

Marc was verbijsterd. Deze vrouw deed alles anders dan hij gewend was. Ze hadden nog niet echt een voorgesprek gehouden, hij had nog niet gedoucht en dan al deze opdracht. Hij voelde de onzekerheid met enorme golven over zich heenkomen, terwijl hij met bevende handen zijn broek en onderbroek liet zakken.

‘Goed zo slaafje, geen gemakker en netjes geschoren. Je blijft op vier overtredingen staan, tot nu toe,’ klonk het met een, in zijn ogen, satanisch heksenlachje. Het was hetzelfde lachje van de buurvrouw van zijn ouderlijk huis, iets wat hem als kind al had aangetrokken. Sadistisch, dominant, geniepig, allemaal beschrijvingen waar Marc, zo klein als hij was, al van had genoten, zolang ze op vrouwen sloegen.

De vrouw pakte van een tafeltje een glinsterende handboei, waar Marc als gehypnotiseerd naar staarde. Met een langzame beweging omvatte ze met een hand zijn ballen en pik en trok deze naar voren, iets wat zijn erectie nog deed verheven.

Met haar andere hand deed ze de handboei om de ontstane ruimte achter zijn ballen en kneep hem langzaam dicht. Het scherpe geratel klonk Marc als muziek in zijn oren.

‘Ben je links of rechts?’

‘Links meesterses...’

‘Maak de knoopjes van je overhemd los en haal je linkerarm uit de mouw...’

Ze liet zijn pik en ballen los, die door de handboei, die tot het maximum was gesloten, naar voren werd getrokken. Ze greep zijn linker pols en trok die met kracht naar de andere boei, die daarna resoluut werd gesloten. Marc voelde zich intens gelukkig. De afhankelijkheid waar hij altijd naar streefde was volledig. Hij was geboeid aan zijn eigen pik, iets wat hij nog nooit had ervaren.

‘Zo slaafje. Je gaat die deur door, daarna de eerste rechts, dat is de douche. Je hebt tien minuten om je uit te kleden, te douchen en je te melden voor inspectie in de kamer aan het eind van de gang. Tien minuten en geen seconde langer.’

Bij die woorden wees ze op een deur, waarna ze zelf door een andere verdween, Marc in diverse staten van emotie achterlatend. Bevend liep hij naar de aangewezen deur. Zonder erbij na te denken probeerde hij met zijn linkerhand de deurkruk te bedienen, maar de ruk van de handboei aan zijn ballen deed hem sidderen. Hij beseftte in wat voor staat hij was en wat zijn plaats was bij deze meesteres. Die was totaal anders dan bij alle anderen waar hij was geweest. Hij voelde zich intens gelukkig.

De paar stappen naar de badkamer voelden ook anders aan dan normaal. Marc beseftte dat deze houding een belemmering had op vrijwel iedere beweging, iets dat hem pijnlijk duidelijk werd. Hij vond het een heerlijk gevoel.

Het uitkleden ging onhandig, maar een paar minuten later was hij toch klaar voor de douche. Marc beseftte tot zijn ongemak dat er geen gecombineerde douchekraan was, maar gewoon twee kranen, eentje voor koud en een voor warm water. Dat maakte de afstelling moeilijker, omdat hij maar één vrije hand had. Ongedurig draaide hij dan een de warme en dan weer aan de koude kraan. De grote klok op de wand achter hem tikte ongenadig door en hij beseftte dat de tien minuten sneller voorbijgingen dan hij had gewild. Aan de zekere straf die zou volgen op te laat bij haar komen, durfde hij niet te denken. Hij gaf de laatste instelling dan ook maar snel op en douchte veel te koud naar zijn zin.

Razendsnel droogde hij zich af, waarbij zijn gekneusde ballen het weer extra te verduren kregen. Net op tijd bereikte hij haar domein waarna hij zich happend naar adem op zijn knieën voor haar meldde. Hij sprak niet, die opdracht was duidelijk en hij was er op dat moment blij om. Marc had even tijd nodig om tot zichzelf te komen.

‘Sta op,’ klonk het na een paar minuten.

‘Je krijgt nu eerst een lichamelijke inspectie, ik wil dat mijn slaafjes niet alleen hygiënisch zijn, maar ook op andere zaken letten. Per slot van rekening heb je dat lichaam van je slechts in bruikleen, want het is van mij, begrepen?’

‘Ja meesteres...’

Ze boog zich voorover en maakte met een snelle beweging de handboei om zijn ballen los. Marc slaakte onwillekeurig een zucht van verlichting, maar schrok toen zijn arm met kracht op zijn rug werd gedraaid.

‘Je andere arm,’ klonk het gebiedend.

Marc schrok toen zijn andere pols werd vastgepakt en voordat hij het beseftte stond hij met geboeide handen op zijn rug voor haar.

‘Benen wijd...’

Automatisch gehoorzaamde hij, hij zou haar in deze sessie volledig gehoorzamen. Marc voelde dat hij zijn voor hem vaststaande grenzen zou loslaten en was er trots op dat hij dat voor haar mocht doen.

‘Loop naar dat bondagebankje dat je daar ziet staan. Ik heb al gezien dat je stiekem alles hier al hebt bekeken. Dat zie ik als een goede wil om voorbereid te zijn en kost je dus geen overtredingspunt. Wat zeg je dan?’ klonk het scherp toen Marc geen antwoord gaf.

‘Dank u meesteres... excuses meesteres, ik dacht dat ik niet uit mijzelf mocht spreken...’

‘Dat is zo, maar in gevallen als daarnet, waarbij ik mijn goedheid toon, dan is een reactie van jou gepast. Begrepen?’

‘Ja meesteres...’

‘Dus loop naar dat bankje... nee, je houdt je benen gespreid, ik had niet gezegd dat je die mocht sluiten...’

Marc voelde zich een beetje belachelijk toen bij onhandig als een waggelende eend met gespreide benen naar het zwartleren bankje liep. Hoeveel slaven hebben hier al op liggen kermen, dacht hij... Hij zou de volgende zijn, dat wist hij zeker en hij genoot al bij de gedachte daaraan.

‘Ga vooroverliggen op de bank, wacht even ik zal je helpen,’ zei ze spottend.

Marc voelde haar hand in zijn dikke bos haar, waarna de hand zich sloot en op die manier zijn hoofd in een ijzeren greep hield. Hij sidderde van genot. Haar andere hand drukte zijn rug naar beneden, waarbij zijn achterover getrokken hoofd ervoor zorgde dat hij niet te snel vooroverviel.

‘Even dat slavenkutje inspecteren,’ klonk het hard op een toon die Marc ineen deed krimpen.

Hij wilde wat zeggen, maar beseftte dat hij dat niet mocht. Het zweet brak hem nu uit en hij woog alles tegen elkaar af. De keuze die hij maakte, elke keuze, zou gevolgen hebben. Hij haalde diep adem en sprak in versnelde toon.

‘Excuses meesteres voor mijn spreken, ik hou niet van anaal, dat is voor mij een nono, ik heb mij daar ook niet op voorbereid.’

Met kloppend hart wachtte hij op de reactie, intussen beseffend dat zijn voornemen geen grenzen bij haar te hebben nu al door hem werd doorbroken.

Het bleef wel een minuut stil, een minuut die de onzekerheid van Marc nog meer deed toenemen.

‘Je begrijpt de consequentie hiervan?’

‘Ja meesteres, ik mocht niet spreken, een overtredingspunt...’

‘Dat niet alleen slaafje. Ik had je verteld dat dat lichaampje van jou van mij is. Ik bepaal dus wat ik met mijn eigen lichaam wil doen. Wat jij wilt is niet interessant, sterker nog, het is totaal niet aan de orde. Maar tot nu toe heb je je verder keurig gedragen. Heb je nog meer van die zogenaamde nono’s?’

‘Kaarsvet en sigaretten, meesteres,’ zei Marc vlug, die blij was dat hij de kans kreeg om zijn angsten duidelijk te maken. Hij hoopte dat het gerespecteerd zou worden.

‘Zie jij jezelf als een softe- of een harde masochist?’

‘Een softe meesteres, ik ben meer onderdanig.’

‘Ja dat is duidelijk. Nog meer van die ehh nono-dingen?’

‘Ik geloof het niet, meesteres.’

Er viel weer een voor Marc ongemakkelijke stilte, waarna hij werd opgeschrikt door het geluid van een latex handschoen die met een kletsend geluid werd aangetrokken. Hij zweette toen een naar zijn idee overdadige hoeveelheid koud glijmiddel tussen zijn billen en over zijn anus werd gesmeerd. Hij kromp ineen bij de gedachte aan wat ging komen.

‘Rustig maar slaafje. Ik zal voorzichtig zijn met mijn bezit. Het doet geen pijn, althans niet bij mij...’

Alweer klonk dat heksenlachje en Marc zette zich schrap tegen het in zijn ogen onvermijdelijke. Hij voelde dat haar hand nu

zachtjes over zijn billen wreef en onwillekeurig ontspande hij. Hij voelde dat haar andere hand zijn pik in een stevige greep nam en hij voelde hoe zijn erectie onmiddellijk weer tot stand kwam.

‘Mooi, je bent een echt geil slaafje,’ klonk het goedkeurend.

Marc ontspande zich volledig nu hij beseftte hoe het gebied waar ze opwindend over wreef, een sterk erogeen effect op hem had, iets wat hij nooit had verwacht.

Hij klemde zijn tanden op elkaar toen haar vinger zachtjes, onderzoekend zich een weg naar binnen vond.

‘Hoe voelt die penetratie voor jou, slaafje?’

‘Anders meesteres, maar erg fijn.’

‘Je reageert in ieder geval goed, je erectie gaf dat onmiddellijk aan. Eens kijken hoe het verder gaat...’

Marc hield zijn adem in bij de tweede vinger die hem penetreerde. De derde ging ook nog, maar bij de vierde kermde hij het uit.

‘Genade meesteres...’

Direct werden de vinders langzaam teruggetrokken.

‘Daar is nogal wat werk te doen, maar in eerste instantie positief.’

‘Dank u meesteres.’

‘Goed zo. We gaan eens over op wat slagwerk,’ klonk het onheilsPELLend.

Marc vocht tegen een lichte paniekaanval bij die woorden, zeker toen er banden om zijn rug en benen werden aangetrokken, waardoor hij muurvast op de bondagebank kwam te liggen.

Haar hand gleed weer zachtjes over zijn billen, maar Marc, die wist wat er komen ging beefde van een opkomende angst. Dat ze daarnet zijn stopwoord direct had geaccepteerd deed hem de paniekaanval onderdrukken.

Ritmisch begin ze zijn billen op te warmen. Het leek na een paar minuten wel of ze stalen handen had. Zijn billen stonden in brand. Marc beet op zijn lippen. Hij was geen hardcore pijnslaaf, maar voor haar wilde hij lijden, laten zien dat hij haar waard was, dat ze misschien wel trots op hem zou zijn.

Toen echter de paddle erbij werd gehaald en het vlakke hout onbarmhartig zijn al rood geworden billen verder teisterde, wist

hij dat hij dat het moment was aangebroken dat hij wederom om genade zou moeten smeken. Op dat moment stopte ze.

‘Hou je van de cane, slaafje?’

‘Niet erg meesteres...’

‘Dat vroeg ik niet, ja of nee?’

‘Nee meesteres.’

‘Woon je alleen?’

‘Ja meesteres,’ zei Marc die niet begreep waarom dat op dat moment werd gevraagd.

‘Moet je binnenkort naar een dokter, of moet je ergens naakt verschijnen waar je niet onderuit kunt?’

‘Nee meesteres,’ zei Marc ineenkrimpend toen hij de reden van de vraag doorkreeg.

‘Je bent al opgewarmd, maar ik wil dat je voor een volgend bezoek, een aandenken krijgt.’

‘Een volgend bezoek?’

‘Daar hebben we het straks over,’ klonk het sinister.

Hij hoorde haar naar een melkbus lopen die hij bij het betreden van de ruimte direct had opgemerkt. De melkbus, die doorgaans werd gebruikt voor paraplu’s stond hier vol met cane’s, iets wat hem de rillingen over zijn rug deed lopen.

Hij hoorde hoe ze er eentje koos en hem uitprobeerde. Het zwiepende geluid deed hem omhoogkomen, maar de banden hielden hem ongenadig op zijn plaats.

‘Je krijgt er zes...’

‘Dank u meesteres,’ zei Marc die hoopte dat zijn houding haar gunstig zou stemmen.

Hij voelde hoe de cane op zijn billen werd gelegd en dat ze zich naar voren boog, totdat haar mond vlak bij zijn hoofd kwam. Hij voelde haar warmte en hij luisterde naar haar stem die kalm in zijn oren klonk.

‘Ik heb plannen met je, daar zal ik nu niets over zeggen, maar je zal mij dankbaar zijn. Het mooiste geluid dat ik ken is het zwiepen van de cane, gevolgd door het gekerm van mijn slaafje. Ik houd echter niet van schreeuwende slaafjes, dan krijgen ze een gag in hun mond. Ik zou erg trots op je zijn als dat niet nodig zou zijn. Genade is bij deze zes niet mogelijk. Zie het als een test. Als je die

niet doorstaat, dan gaan mijn plannen ook niet door. Ik weet dat je op pijngebied een softie bent, dat maakt het doorstaan van deze test nog indrukwekkender. Wat doen we, met of zonder gag?’

De emoties gierden door zijn hoofd. Hij wist dat hij niet veel pijn kon hebben, zeker niet de pijn die een cane veroorzaakte. Hij haatte dat instrument, waar veel meesteressen met veel genot gebruik van maakten. Hij wilde echter het vooruitzicht van haar belofte behouden en ook zichzelf bewijzen dat hij over zijn eigen grenzen zou kunnen heenstappen en zo ook trots op zichzelf zou kunnen zijn. Hij nam een besluit waarvan hij vooraf al wist dat het genomen zou worden.

‘Zonder meesteres,’ zei hij en zette zich schrap.

De eerste slag deed hem ineenkrimpen en hij voelde de tranen opkomen. De bijtende, snijdende pijn van de zwiepende cane, gaf hem het gevoel dat een volgende niet uit te houden zou zijn. Denk aan haar belofte, denk aan haar belofte gierde het door zijn hoofd. Hij had geen enkel geluid gemaakt. Gelukkig hield ze een ruime pauze, maar de tweede slag kwam toch op een voor hem onverwacht moment. Ook deze kon hij zonder geluid te maken weerstaan.

De derde had het eerste gekerm tot gevolg, waarna zachtjes dat vreselijke lachje van haar weerklonk.

‘Goed zo slaafje, we zijn op de helft,’ zei ze terwijl haar hand over zijn gemartelde billen streek, waar de drie slagen direct voor diepe rode striemen hadden gezorgd.

‘Dit was rustig, nu de echte. Ik geef je geen straf-slagen, daar heb je je tot nu toe te goed voor gedragen.’

‘Dank u meesteres,’ zei Marc, die echter totaal niet dankbaar was, maar met angst en beven de laatste drie slagen afwachtte. Hij had het gevoel dat de eerste drie al op strafniveau waren uitgedeeld, nu bleek echter dat die nog maar een opwarmertje waren geweest.

De vierde slag deed zijn gekerm dubbel zo hard klinken. Marc had het gevoel dat hij de laatste twee niet zou kunnen doorstaan. Het zweet lag overal op de bondagebank en hij klemde zijn billen tegen elkaar om te proberen de pijn die de vierde slag had veroorzaakt door de beweging iets te verzachten.

De vijfde slag had tot gevolg dat hij zijn lip stukbeet en hij proefde een beetje van zijn eigen bloed. Nog eentje en dan had hij het doorstaan.

‘De laatste slaafje, ik weet zeker dat je het kunt.’

Later zou Marc niet begrijpen dat hij ook die laatste, die naar zijn idee nog veel harder was, had doorstaan zonder te gillen. Kermend lag hij op de bondagetafel, waarbij ze zijn billen zachtjes wreef.

‘Ik ben trots op je, werkelijk waar...’

‘Dank u meesteres,’ zei Marc die zich niet schaamde voor de tranen die uit zijn ogen liepen.

Ze maakte de handboeien los en gaf hem een vluchtige omhelzing.

‘Ga je even opfrissen in de douche,’ zei ze hem diep in de ogen aankijkend.

‘Is het al tijd, meesteres?’ vroeg Marc teleurgesteld.

‘Ga douchen, was je pik even extra goed en kom dan terug. Je mag dan direct in die stoel gaan zitten,’ zei de vrouw op een stoel in de hoek van de ruimte wijzend.

Marc haastte zich naar de douche, zich afvragend of de sessie voorbij was, want ze had eigenlijk geen antwoord op zijn vraag gegeven. Na vijf minuten zat hij kraakhelder tegenover haar. Ze keek hem met een lachje aan.

‘Handen op je rug...’

Marc gehoorzaamde instinctmatig en hij voelde hoe geroutineerd de handboeien om zijn polsen vastklikten.

‘Zo, nu vijf minuten pauze,’ zei ze.

Marc gaf geen antwoord, maar werd steeds onrustiger in de situatie die hij totaal niet begreep. Het ging heel anders dan alle vorige bezoeken die hij bij een meesteres had gebracht. Het was opwindend, maar ook verwarrend, onsamenhangend, alsof zij zaken wilde uittesten zonder dat het een logische sessie was. Hij beseftte ook dat ze vooraf niet om de betaling had gevraagd, wat doorgaans gewoonlijk was. Dit verontrustte hem. Het leek alsof ze op iets of iemand zat te wachten, iets wat Marc totaal niet wilde. Het was al ingewikkeld genoeg voor zijn autistische inslag om alleen met haar te zijn, laat staan dat er nog een derde persoon bij

was. Hij voelde de paniek opkomen en hij gaf een ruk aan de boeien, in een vergeefse poging los te komen.

‘Rustig blijven, er gebeurt niets,’ zei de vrouw hem scherp aankijkend, haar hand op zijn dij leggend wat een kalmerend effect op hem had.

De vijf minuten werden er tien. Het waren de langste minuten in het leven van Marc, zo ervoer hij dat. Zijn onrust nam weer met de minuut toe en toen hij de deur open zag gaan waren zijn zenuwen tot het uiterste gespannen.

Het was een vrouw.

Net zoals zijn meesteres was ze wat ouder en ze leek sprekend op haar. De beide vrouwen glimlachten naar elkaar en de omhelzing was warm en gemeend, iets was Marc zowel verontrustte als nieuwsgierig maakte.

‘Is dit het exemplaar?’

‘Zie je nog iemand anders dan, muts die je bent...’

De meesteres richtte zich tot Marc. Dit is Freia, slaafje. Zij is mijn andere energetische helft. Voor jou is enkel van belang dat je haar gehoorzaamt, net zoals je mij gehoorzaamt. Duidelijk?’

‘Natuurlijk meesteres.’

‘Nog een paar vragen, slaafje.’

Marc gaf geen antwoord en wachtte in spanning af. Hij zag intussen dat ze de afgesproken tijd ruim gepasseerd waren en maakte zich zorgen om de betaling die later zou volgen. Hij had uit veiligheidsoogpunt enkel de afgesproken tweehonderd euro bij zich. Dat was dus weer een item dat op de zorgstapel in Marc’s geest werd geplaatst.

‘Hier heb je de sleutel,’ klonk het achter hem.

‘Dank je, ik heb hem pas straks nodig. Ik wil eerst weleens weten hoe zijn techniek is zonder zijn handen te gebruiken,’ klonk het uit de mond van Freia die een prettiger lachje produceerde dan dat van de meesteres.

De nieuwsgierigheid van Marc nam nog meer toe. Wat was hier in godsnaam aan de hand, waar was hij terecht gekomen? De nieuwsgierigheid begon in zijn geest de overhand te krijgen over zijn ongerustheid en hij wachtte gespannen op de dingen die komen gingen.

Hij schrok echter toen Freia voor hem ging staan en met een krachtige greep zijn pik in haar hand nam, wat een siddering door zijn lijf tot gevolg had.

‘Kijk me aan en blijf kijken,’ klonk haar stem gebiedend.

Hoewel ze ook gemakkelijk zijn moeder kon zijn, was Marc direct opgewonden door haar benadering en handelingen. Zachtjes trok ze hem af, waarbij haar andere hand zijn ballen in een stevige greep nam. Hij kreunde en het voelde alsof hij door de grond zakte.

‘Blijf me aankijken,’ klonk het weer op scherpe toon toen zijn ogen rondtolden en hij ze uiteindelijk sloot. ‘Blijf kijken en concentreer je op je geiligheid. Ik wil je zo geil mogelijk zien, geen harde pik, maar een stalen... begrepen?’

‘Ja meesteres.’

‘Ik ben je meesteres niet, spreek mij aan met Freia, zo heet ik namelijk. Ze keek naar Marc en zag de verwarring in zijn ogen. ‘Als je je daar echt beter bij voelt, mag je me als je dat op dat moment ook zo ervaart meesteres noemen,’ zei ze toegeeflijk.’

‘Oh Freia, ik...ik...’

‘Ik begrijp je. De eerste test heeft hij goed doorstaan, kijk maar eens,’ zei ze tot de meesteres, zijn pik loslatend die nu zelfs omhoog stond.

‘Wacht even met de rest.’

Voordat Marc het beseftte was zijn meesteres een stapje naar voren geslopen en haalde met vlakke hand uit, waarbij ze zijn pik vol raakte. Marc kon een schreeuw van schrik en pijn niet onderdrukken, zeker niet toen er nog tien kletsen daarna volgden. Hij had het gevoel dat zijn pik in brand stond.

‘Zo, je hebt je deel van de pret weer gehad. Hoe noemde je dit ook al weer?’

‘PPM... Potje Pik Meppen...’ lachte de meesteres.

‘Ja, jij hebt je pleziertje gehad, het is nu mijn beurt, hij heeft pas de eerste test gedaan.’

‘Ik ga mee, ik ben ook wel nieuwsgierig...’

‘Ja ja, smoesjes. Dat is dat stuk voyeurisme waarvan ik je altijd al heb verdacht,’ zei Freia met haar lachje. ‘Best hoor, misschien

ook wel beter, dan kunnen we erover praten als we verslag aan haar uitbrengen.

Met stijgende verbazing luisterde Marc naar het korte gesprek. Er was dus nog een vrouw die hier mee te maken had. Waar was hij toch in hemelsnaam terecht gekomen. Hij wist het niet, hij begreep ook niet alles, maar Marc was wel tot de conclusie gekomen dat ze geen kwaad in de zin hadden, maar was dat wel zo?

Freia greep zijn nog steeds pijnlijke pik weer met kracht vast, wat zijn erectie weer deed toenemen en trok hem naar de deur. Marc genoot van deze 'ontvoering' en liep gehoorzaam mee. Hij vertraagde zijn tempo twee keer omdat hij genoot van de kracht waarmee ze hem daarna weer in het gareel bracht. Op de gang aangekomen liepen ze gedrieën naar een andere deur die toegang gaf tot een eenvoudige slaapkamer. In het midden van de kamer stond een éénpersoons bed op zeer hoge poten.

'Zo, nu zullen we eens kijken, ik ben benieuwd,' zei Freia en schoof een stoel naar het voeteneind van het bed.

'Zitten.'

Marc gaf geen antwoord en begon te begrijpen wat er van hem werd verlangd. Zijn hoofd tolde. De emoties gierden zijn geest, waarbij de verschillende vochten om de overhand te krijgen. Met ietwat moeite door zijn geboeide handen ging hij op de stoel zitten.

'Zo ver mogelijk naar voren, leg desnoods je kin op het bed,' commandeerde Freia.

Marc gehoorzaamde, zoals hij iedere vrouw in zijn leven zou gehoorzamen.

Met een paar snelle bewegingen ontdeed Freia zich van haar kleren. Marc kon een moment niet meer ademen. Ofschoon Freia de vijftig ruim gepasseerd moest zijn, dat zag hij aan de rimpeltjes in haar mooie gezicht, was haar lichaam adembenemend. Ze was volledig geschoren en haar volle dijen glinsterden in het gedempte licht van de schemerlamp. Haar borsten begonnen de strijd met de zwaartekracht langzaam te verliezen, maar hadden nog steeds een groot lustopwekkend vermogen.

Soepel klom ze op bed en schoof naar het uiteinde waar Marc zijn kin op het bed had gelegd.

‘Ik wil dat je nu nergens over nadenkt, maar gewoon doet wat er in je opkomt. Denk dus niet aan wat ik lekker zou vinden, maar doe wel je uiterste best. Bef me... nu!’

De geur, de aanblik van haar goddelijke dijen, de spanning van alle gebeurtenissen en niet in het minst zijn geboeide handen, maakten dat Marc zich in subspace waande. Hij likte aan haar gladde dijen en genoot van haar reacties. In zijn leven had Marc niet vaak een vrouw gebest, zo was hij bezig met zijn sm-gevoelens, maar hij genoot van de amoureuze, geile daad, zoals hij het altijd noemde.

Hij likte haar dijen van de knie tot haar lies, waar hij zijn gezicht hard induwde. Daarna ging hij direct naar het heerlijke kutje van Freia en likte die alsof het zijn eerste keer was. Ritmisch ging zijn tong op en neer, de gevoelige plekjes het eerst aanrakend.

Freia kreunde. Plotseling kwam ze overeind en trok Marc aan zijn haar nog dieper in haar kruis en met korte kreetjes kwam ze schokkend klaar. Marc voelde zich geweldig, hij had het klaargespeeld en haar gegeven wat ze verdiende, wat iedere vrouw verdiende en hij had dat gedaan. Marc glom van trots.

‘Wat ben je toch een geile teef,’ klonk het uit de mond van de meesteres die rustig bij de deur was blijven staan en het tafereel had gadegeslagen.

‘Altijd. Daar zijn mannen goed voor. Jij gebruikt ze op een andere manier dan ik. Jij bent jij en ik ben ik,’ klonk het met een zucht uit de mond van Freia.

Ze klom van de het bed af en maakte de handboeien los. Marc masseerde zijn pijnlijke polsen waar het metaal diepe groeven hadden achtergelaten.

‘Hoe was hij lieve schat?’

‘Wat denk jij?’

‘Zo te zien was het puur kut, zowel letterlijk als figuurlijk.’

‘Dat klopt,’ zei Freia tot ontsteltenis van Marc. ‘Zijn wil is goed, maar de techniek is waardeloos. Vertel eens knul, heb jij ooit weleens nagedacht over hoe je een vrouw op deze manier moet

behagen, oftewel, heb je weleens nagedacht over jouw beftechniek en vooral het ontbreken daarvan?’

‘Ehh... nee Freia.’

‘Het was niet goed, zoals je al had gehoord. Heb je daar zelf wat aan toe te voegen?’

‘Maar, je bent toch klaargekomen?’

‘En dan is het dus goed?’

‘Ehh...nou ja, ik denk niet slecht.’

‘Nee inderdaad, niet slecht, maar wel zeer slecht. Wat vind je ervan dat ik dat zo zeg?’

‘Vreselijk. Ik dacht dat ik het goed deed. Oh wat spijt mij dat...excuses Freia...’

‘Ik vind hem geschikt, wat vind jij ervan, Wanda?’

Het was voor het eerst dat de meesteres bij haar naam werd aangesproken, maar Marc was nog bezig de voor hem onthutsende opmerkingen van de vrouwen te verwerken. Toch realiseerde hij dat hij ook deze test tot een goed einde had gebracht, althans naar het idee van de vrouwen, iets wat hij zelf totaal anders had ervaren. Maar het begrip ‘test’ zat hem nog steeds dwars.

Hij keek Freia onzeker aan.

‘Wat nu?’ vroeg hij haar, zijn onzekerheid verbergend.

‘Ga op het bed liggen,’ klonk de harde stem van zijn meesters achter hem. ‘Ga liggen, op je rug, benen wijd en houd je mond.’

Marc gehoorzaamde direct. Hij was volledig van de kaart. Deze sessie, was het eigenlijk wel een sessie, had hij zich heel anders voorgesteld. Alles was anders bij deze meesteres, waarbij er dingen waren gebeurd die niet waren afgesproken, maar die echter ook niet tegen zijn zin waren uitgevoerd. Bij die gedachte voelde hij de harde ribbels die de cane in zijn billen had achtergelaten. Hij wist dat hij minstens een week deze sporen zou kunnen zien en dat maakte hem intens gelukkig en verdreef de onzekerheid die plaatsmaakte voor nieuwsgierigheid naar wat er nu komen zou.

‘Hoi, met mij,’ klonk het vanuit de hoek van de kamer waar zijn meesteres op haar gemak tegen de deur geleund het telefoongesprek voerde dat zijn leven totaal zou veranderen, iets waar hij op dat moment nog geen weet van had.

‘Ik denk dat we een goede hebben gevonden...nee, voor beide categorieën...ja, dat vindt Freia ook... nee, we hebben het secuur onderzocht en classificeren hem op niveau B... niet veel, ik denk dat Freia vijf lessen nodig zal hebben om hem op niveau A te krijgen... voor de rest is hij perfect...wanneer?...oké ik regel het...de vaste slotcode staat nog steeds ingesteld...doei.’

‘En?’ vroeg Freia.

‘Ze is tevreden, maar ook ongedurig. Ze wil hem overmorgen in de middag al zien. Ze heeft waarschijnlijk een paar klanten die zitten te wachten op nieuw aanbod. Ze was gelukkig wel blij met ons en ze beseft nu dat wij veel beter kunnen testen dan zijzelf. Het is een muts, maar ze geeft haar fouten wel toe. Dat was vroeger wel heel anders, maar dat weet je zelf maar al te best.’

Ze liep langzaam naar de tafel, een metalen object in haar hand houdend, wat Marc niet goed kon zien. Alweer sloeg die verrekte onzekerheid toe.

‘Je zal tot de conclusie zijn gekomen dat het vandaag een andere sessie was dan dat ik gewoonlijk doe.’

‘Ja meesteres, dat begrijp ik steeds beter.’

‘Heb je daar vragen over?’

‘Nee meesteres, ik doe alles wat u van mij verlangt.’

‘Nogmaals heb je vragen?’

Hij aarzelde en moest een keuze maken tussen wat hij hoopte dat zij wilde horen en wat hij daadwerkelijk wilde zeggen. Na een paar seconden koos hij voor het laatste.

‘Met wie sprak u daarnet?’

‘Met je nieuwe werkgever, althans als je de eindselectie tot een goed einde brengt, ze is daar er kritisch over...’

Hij beet op zijn tong en stelde de vraag die spontaan bij hem was opgekomen.

‘Zijn jullie zussen?’

Freia lachte hartelijk.

‘Hij is best wel slim. Ja, Wanda en ik zijn zussen...’

‘En die ehh dame die daarnet aan de telefoon was?’

‘Zij ook.’

‘Als zij werkgeefster is, wat wordt er dan van mij verwacht? Ik heb natuurlijk al werk, een volledige weektaak.’

‘Wacht maar op haar voorstel, als dat er komt natuurlijk. Dan zal alles duidelijk zijn, nu gaat je dat nog geen reet aan. Begrepen?’ vroeg Wanda die zich voorover boog en zijn ballen in een vaste greep nam.

Marc kreunde van pijn en genot. Direct kreeg hij weer een erectie.

‘Je bent en blijft een geil baasje. Hoe vaak sjoer jij jezelf af?’

Marc slikte bij deze vraag die in zijn ogen ‘not done’ was. Zij was echter zijn meesteres en wie was hij om haar te bekritisieren?

‘Ehh...twee keer per week denk ik, meesteres...’

Ze haalde onverwachts uit en sloeg Marc met vlakke hand in zijn gezicht. Hij kromp in elkaar en had het gevoel dat zijn wang in brand stond.

‘Je moet altijd je plaats weten, slaafje. Bij mij wordt er in mijn slavenstal nooit gelogen. Nog een keer een leugen en je kunt alles vergeten wat er je beloofd is. Hoe vaak?’

‘Iedere dag en soms twee keer per dag, meesteres,’ zei Marc zijn hand tegen zijn pijnlijke wang houdend.

‘Mooi. Je meldt je overmorgen op het adres wat ik je zal sturen. Ik hoef je niet te vertellen dat je vrij moet nemen, desnoods meld je je maar ziek, dat interesseert mij niets. Tot die tijd is rukken uit den boze. Je bent nu van ons en het is je verboden met jezelf te spelen tot het moment van de laatste selectie. Om je daarvan te weerhouden, je bent namelijk echt een geil beest en meestal kunnen die zich niet inhouden, heb ik een verrassing voor je. Ga achteroverliggen en ontspan je.’

Marc voelde dat er iets kouds tussen zijn benen geschoven. Direct begreep hij wat er gebeurde. Hij droomde hier al jaren van. Het veroorzaakte alweer een strijd tussen genot, en het spijtgevoel dat hij een paar dagen niet kon masturberen, iets wat hij in de loop van de jaren tot in de perfectie had ontwikkeld. Het genot won die ongelijke strijd overduidelijk.

Hij voelde hoe zijn ballen een voor een door de ring werden gehaald, waarna ze onbarmhartig zijn pik er ook door duwde. Hij hapte naar adem en voor hij het besepte gleed de peniskooi over zijn pik en werd aan de geplaatste ring gekoppeld. De zachte klik van het slot betekende voor Marc dat hij nu volledig afhankelijk

was van zijn meesteres. Zij had nu de controle over hem, zelfs als ze er niet was. Een diep gelukzalig gevoel maakte zich van hem meester. Hij kon op dat moment wel huilen van geluk.

‘Even herhalen. Overmorgen stuur ik je het adres. Als je te laat komt, dan vervalt alles en moet je ook mij deze sessie betalen, kom je op tijd, dan bespaar je die kosten. Als je aan het slot hebt geknoeid, dan geldt daarvoor dezelfde consequentie. Persoonlijk zou ik tegen je zeggen: verkloot dit niet, er wordt je een kans geboden die iemand zoals jij vrijwel nooit zal krijgen, dus voer alle opdrachten zo goed mogelijk uit. Je gehoorzaamt ons alle drie, zonder tegenspraak. Wat dat betreft is er geen enkele ruimte voor iets anders, maar dat zal jij als slaafje wel begrijpen en van genieten. Ik wilde het toch wel even gezegd hebben, omdat er dus nieuwe situaties in je leven komen, waar wij niet direct erbij zullen zijn. Ook dan is er maar één optie voor je: totale gehoorzaamheid. Kleed je aan en vertrek.’

Freia richtte zich tot hem.

‘Ik wilde nog even kwijt dat je me bevalt.’

‘Dank u meesteres...’

‘Ik ben je meesteres niet, dat heb ik je gezegd.’

‘Dank je Freia,’ herhaalde Marc, zijn vergissing goed makend.

Hij kleedde zich aan en zakte op zijn knieën voor Wanda.

‘Dank u meesteres...’

Hij kreeg geen antwoord, maar de vinger die naar de deur wees was voor hem overduidelijk.

Een kwartier later in zijn auto vroeg Marc zich af of hij alles niet had gedroomd, maar besepte dat het echt was.

Hij was intens gelukkig en ging verzitten toen de peniskooi ongemakkelijk een bal een verkeerde kant op stuwde.

Het eenvoudige knikje van de altijd zeer uitgesproken rechercheur Monica, zei meer dan een dik opgesteld rapport van een functioneringsgesprek, zo voelde dat voor Vera.

Vera Bensschop stapte ietwat aarzelend door de draaideur van het hoofdbureau, zoals ze daarvoor al jaren eerder had gedaan. Deze keer was anders, heel anders.

Naar haar gevoel keek men allemaal naar de knappe brunette en had iedereen een niet zo florissante mening over haar. De termen ‘omhoogneukster’ was nog de mildste die ze de afgelopen dagen had gehoord. Sinds gisteren was Vera Bensschop het hoofd van de afdeling Recherche, een promotie die bij haar de meest uiteenlopende emoties en navenant gedrag tot gevolg had.

Haar meer dan vriendschappelijke relatie met de vorige week overgeplaatste hoofdcommissaris van der Hoeven, werd door iedereen gezien als de zoveelste miskleun in het politieapparaat, waarbij achterkamertjespolitiek en niet uitgesproken meningen hoogtij vierden. Dat Vera direct na haar promotie haar relatie met de vertrokken hoofdcommissaris had beëindigd, maakte tot haar teleurstelling de meningen van de medewerkers nog afwijzender.

Dat ze daarnaast met haar laatste opdracht, het oplossen van de moord op Robin Kolstra, een goed bekend staande burger, nog geen steek verder was gekomen, werkte ook niet in haar voordeel.

Dat Ger voor zijn overstap als hoofdcommissaris naar een veel grotere stad haar een hart onder de riem had gestoken, hielp haar niets. Als een moord niet door een familielid of een kennis is gepleegd, dan is het oplossingspercentage extreem laag, veel lager dan al die idiote televisieprogramma's je wilt doen geloven, had hij gezegd.

Het was moeilijk geweest. Ze was ook veel te knap en veel te aantrekkelijk om een eerlijke beoordeling te krijgen. Zo worstelde ze tegen de stompzinnige ideeën van haar bureau in om een eerlijk oordeel af te dwingen. Ze was een goede rechercheur, een zeer goede zelfs. De mate van jaloezie was daar een goede graadmeter

voor, had Ger ook nog gezegd en het zuinige knikje van Monica die nu sinds een haar aantreden een ondergeschikte van haar was geworden, deed haar beseffen dat haar nu ex-vriendje volkomen gelijk had gehad.

Ze voelde dat ze zich enkel nog op de zaak Kolstra moest richten. Ze had nog de mogelijkheid gehad deze zaak over te dragen aan een andere rechercheur, maar haar wil om ideeën en resultaat te laten zien had haar ervan weerhouden deze eenvoudige oplossing te volgen. Nu het algemeen bekend was dat er geen resultaat was behaald, maakte het in haar ogen nu onmogelijk deze zaak te delegeren. Naast haar nieuwe taken die hoorden bij haar als sturende leidinggevende, hing de moord op Robin Kolstra als een molensteen om haar nek.

Met een diepe zucht drukte ze in de lift op de knop naar de derde verdieping, toen ze Lex zag binnenkomen. Vlug hield ze de deuren open, maar zijn vinger wees naar het trappenhuis waarna hij zich fluks omdraaide.

Ook hij dus. Lex was in haar ogen een van de beste rechercheurs. Dat zij zo openlijk aangaf niet met haar samen de lift te willen nemen, benadrukte haar status in de organisatie nog extra.

Het gaf haar ook echter een boost om de zaken heel anders aan te pakken dan dat ze oorspronkelijk van plan was. Ze voelde zich door dit besef in één keer gesterkt en plotseling leek het of er een deken van de werkelijkheid afgleed.

De lift deed er niet meer dan een minuut over, maar het was de belangrijkste minuut in het leven van de dertigjarige Vera. Ze verwonderde zich over de razendsnelle verandering die ze had ervaren. Wat was de menselijke geest toch mooi en voor de groot deel onvoorspelbaar, dacht ze en stapte door de deur van de afdeling recherche waarbij alle gesprekken verstomden.

Ze liep langzaam, maar ogenschijnlijk zelfverzekerd naar het afgescheiden deel van de ruimte, wat door iedereen spottend 'het aquarium' werd genoemd, met één zeer grote piranha: zij! Voor de deur bleef ze staan en draaide zich naar de zeven rechercheurs die haar allemaal verschillende blikken toewierpen. Ze zag jaloezie, afgunst, maar ook nieuwsgierigheid en bij een enkeling een

spoorpje vrees voor de nieuwe baas die zeer goed de eigenschappen van ieder van hen kende.

‘Wie missen we? Ik kwam Monica tegen, dat weet ik al. Wie is er verder niet aanwezig?’

‘Ikke is er,’ zei Sven in een mislukte poging lollig te zijn. Vera gunde hem geen blik waardig.

‘Verder niet? Mooi. Moet iemand een dringend telefoongesprek voeren dat geen uitstel kan hebben? Ook mooi,’ zei Vera toen er op haar vragen geen reacties volgden.

‘Dit is mijn eerste dag in deze functie en ik wil een aantal zaken kristalhelder maken. Ik weet hoe erover mij wordt gedacht. Wat iemand tegen mij zegt of van mij vindt, raakt mij enkel als ik dat ook van mijzelf vind. De termen ‘omhoognaaister, carrièresnol, kuthoer en andere modieuze benamingen raken mij dus niet, omdat ik dat van mijzelf niet vind. Het zegt mij meer over degene die deze woorden gebruikt.’

Ze zweeg een moment, zich de tijd gevend alle aanwezigen een voor een aan te kijken. Ze voelde dat ze tot haar genoegen ieders aandacht volledig had. Ze keek op haar horloge en vervolgde haar toespraakje, die totaal anders was dan de versies die ze vooraf had ingestudeerd.

‘De beweegredenen van commissaris van Hoeven om mij deze positie te geven zijn mij bekend. Dat er snel een lijntje wordt getrokken met onze toenmalige relatie vind ik logisch. Voor jullie info: hij heeft dit naar voren gebracht toen ik onze relatie heb beëindigd. Ik had geen flauw idee van deze promotie van mij. Dat is geen verontschuldiging, zo zit ik niet in elkaar en als je dat niet gelooft, dan doe je dat maar niet.’

Ze wachtte een moment, maar de ondoorgrondelijke blikken die de rechercheurs beroepsmatig konden opzetten, waren in de meerderheid op twee na.

‘Waarom is er geen normale sollicitatieprocedure geweest?’ vroeg Lex, die als laatste de afdeling was binnengekomen.

‘Weet ik werkelijk niet Lex. Wat ik wel weet is dat bij deze procedures er vaak van tevoren al vaststaat wie het wordt en dat die sollicitatierondes enkel zin hebben als er intern geen geschikte

kandidaat aanwezig is en er dus iemand van buiten moet worden aangetrokken.'

'Achterkamertjespolitiek dus, daar walg ik van.'

'Zolang jij je beoordelingen en werkwijze niet laat beïnvloeden door die mening, dan vind ik dat best. Overigens ben ik er ook niet blij mee, maar zo gaat het nu eenmaal in de praktijk.'

Lex keek haar onderzoekend aan.

'Vind jezelf dat je deze functie aankan?'

De stilte na deze vraag voelde als oorverdovend voor Vera.

'Ja, absoluut.'

'Waarom?'

'Jezus Lex, wat loop je nu toch te zeiken. Je had deze positie zelf zeker liever gehad,' klonk het achter in de ruimte waar Lydia van Kant zich mateloos ergerde aan haar collega's. 'Geef haar een kans verdomme. Is er bij jouw toenmalige aanstelling ook een dergelijke verantwoordingsronde geweest? Nee dus. En trouwens, vind jij dat je jouw baan aankan en dat jij een goede rechercheur bent?'

'Genoeg,' klonk het scherp uit Vera's mond toen ze zag dat Lex zich woedend omdraaide om de in zijn ogen totaal mislukte rechercheur van replek te dienen.

'Wijven...' mompelde hij hard genoeg om het goed te laten horen.

Vera nam op dat moment een besluit dat ze misschien later zou betreuren zo besefte ze dat, maar op dat moment voelde het goed.

'Als er verder niemand een zinnige opmerking heeft over dit onderwerp, dat verzoek ik hem of haar dat apart bij mij te melden. Zo niet, dan gaan we verder, de werkzaamheden stapelen zich op, dat weten jullie als geen ander.'

Bij deze woorden draaide zij zich om en betrad het gevreesde aquarium voor de eerste keer als hoofd.

Het voelde anders, het voelde goed.

Met een zucht van verlichting ging ze achter haar nieuwe bureau zitten en startte de computer, die voor het opstarten meerdere minuten nodig had. Het niveau van automatisering in het bureau was gemiddeld, dat wist iedereen, maar vooral de gebruikte hardware was al jaren aan vervanging toe, iets wat de

chronische bezuinigingswoede bij het ambtelijk apparaat niet toeliet.

Ze gebruikte de tijd om een drietal foto's neer te zetten. Eentje van haar ouders, een andere van haar zus, een van de weinige personen in het leven waar ze echt van hield. De laatste foto was van haar hond Beau, een Rottweiler en haar grote trots. Na een ogenblik de foto's te hebben verschoven en opnieuw bekeken, was ze tevreden en richtte zich op de monitor waar het inlogschermbinnens inmiddels was verschenen. Plotseling leek het alsof ze haast kreeg en ongeduldig startte ze het intranet om een directe boodschap met hoge prioriteit aan Lex te sturen. Na een ogenblik te hebben nagedacht over de tekst, die nu recht voor haar stond. Haar wijsvinger hing aarzelend boven de muis, klaar voor de verzending.

Lex...

Ik heb besloten dat wij samen de zaak Kolstra verder gaan onderzoeken. Ik wilde dat daarnet niet naar voren brengen, omdat men het als een reactie zou kunnen beschouwen op onze woordenwisseling, waar we allebei niets aan hebben.

Neem alles van de zaak door vandaag, je andere werkzaamheden delegeer je maar of schuif je vooruit. Morgenochtend om tien uur nemen we de zaak samen door. Ik verwacht van jou naast input een heldere strategie waar we verder mee kunnen.

Ze las het bericht nog een keer door en verzond het met een resolute blik in haar ogen. Vera vroeg zich af waarom ze juist op dit moment en juist met Lex wilde samenwerken. Ze kwam daar niet uit. Het was een gevoel geweest en ze ging altijd af op haar gevoel.

Na een minuut verscheen op het scherm de eenvoudige tekst:

Oké

Ze leunde achterover en vroeg zich af of dit een juiste beslissing was geweest. Nog in gedachten startte ze haar agenda en schrok van de hoeveelheid vaststaande vergaderingen.

Het hoorde erbij, zo realiseerde ze zich.

Marc voelde zijn hart bonken toen hij aarzelend op de bel drukte van het herenhuis aan de Utrechtse gracht. Die ochtend had hij het verwachte sms'je gekregen van zijn meesteres Wanda. Hij had er ongeduldig op zitten wachten. Nooit in zijn leven had hij zo krampachtig zijn telefoon bij zich gehad en continu geraadpleegd. Er was een dag voorbijgegaan en hij had gehoopt en verwacht dat hij dan haar bericht zou ontvangen. Nu was het slechts drie uur eerder dan de geplande afspraak gekomen. Nerveus had hij door zijn appartement geijsbeerd in afwachting wat er komen zou.

De aanvraag voor de drie vrije dagen was door zijn leidinggevende met zeer grote tegenzin ingewilligd. De altijd chagrijnige vrouw ging enkel akkoord nadat Marc haar had verzekerd dat het om een trieste gezinsaanlegging ging. De eerste horde was genomen, zo dacht hij opgelucht.

Daarna was de eerste dag voorbijgegaan, zonder dat hij bericht had ontvangen. Die nacht sliep hij slecht. Marc controleerde meerdere keren zijn telefoon en vooral het geluid, want hij was er niet zeker van of het bericht misschien wel in die nacht zou komen.

Vanmorgen om acht uur kwam dan het verlossende sms'je. Marc had er dus drie uur voor, zo besepte hij opgelucht. Hij controleerde de reistijd op Maps en zag tot zijn geruststelling dat deze minder dan een uur bedroeg. Tijd genoeg voor de voorbereidingen, zoals extra goed douchen en als voorzorg een goede scheerbeurt, zowel boven als beneden, hoewel dat laatste moeilijk ging door de peniskooi.

Nu hij echter naar de dichte deur keek, nam zijn onzekerheid weer toe. Wat, of beter gezegd wie bevond zich achter die deur. Zijn toekomstige werkgeefster, tenminste als hij de speciale sollicitatieprocedure goed had doorstaan, was dus een zus van zijn meesteres Wanda en van Freia. Hij had werkelijk geen idee wat hem te wachten stond.

Hij hoorde het harde tikken van hakken op een stenen vloer en Marc voelde zijn aangeboren onderdanigheid toenemen. Voordat hij zich een verdere voorstelling kon maken, werd de deur geopend en zag hij haar.

Ze was een stuk jonger dan haar zussen, maar eveneens adembenemend mooi, althans in zijn ogen. Ze keek hem aan met een mengeling van interesse en superioriteit. Marc beseftte echter dat hij vrijwel iedere vrouw als superieur beschouwde, maar deze vrouw stond nog een stapje hoger in de rangorde, zo voelde hij dat direct.

‘Marc?’

‘Ja ehh meesterses...’

‘Ik ben geen meesterses, althans niet de jouwe en niet in deze setting. Kom verder, het is te koud om de deur open te laten staan.’

Ze draaide zich om en liep op haar gemak voor hem uit. Ze was wat groter dan haar zussen. Had Marc vrijwel direct gezien dat Wanda en Freia zussen waren, deze vrouw, waarvan hij de naam nog steeds niet wist, had hij nooit ingeschat als het jongere zusje van de beide anderen.

‘Mag ik vragen hoe u heet?’

‘Dat mag je,’ was het laconieke antwoord, maar verder hield ze haar mond, iets wat Marc nerveus maakte.

Ze liepen de woonkamer in, die de lengte van het hele pand besloeg. Marc, die geen gevoel had voor interieurstijlen zag dat het was ingericht op een manier die hij zelf nooit zou hebben bedacht. Hij vond wel dat het bij haar paste. Een combinatie van chique en modern.

Ze liepen naar de achterkant van de woonkamer waar ze naar een comfortabele stoel wees. Marc begreep dat zijn sollicitatieprocedure zou beginnen, maar was dat al niet begonnen? Zenuwachtig vroeg hij zich af of hij tot nu toe eventueel een verkeerde indruk zou hebben gemaakt. Hij kon echter niets bedenken.

Op haar gemak ging ze tegenover hem zitten en sloeg haar been over de andere. Ze was gekleed in een half lange rok, die nu ze ging zitten naar boven schoof. Marc zag als ‘benenman’ dat ze

geweldige volle dijen had. Het strakke T-shirtje gaf duidelijk de omvang van haar borsten weer. Haar armen waren meer dan normaal gespierd voor een vrouw van haar leeftijd en haar uitstraling was, nu ze tegenover hem zat, nog meer indrukwekkend. Marc had vele mooie vrouwen ontmoet, maar zij zat absoluut in de hoofdklasse. Dat bedenkend vroeg hij zich af of hij het gesprek moest openen. Hij vond dat hij dat aan haar moest overlaten. Met moeite keek hij naar haar prachtige lichtbruine ogen die hem scherp aankeken. Een glimlachje speelde om haar lippen toen ze uiteindelijk het woord tot hem richtte.

‘Moet je het dan niet vragen? Durf je dat niet, of wil je het niet weten?’

Marc voelde zich nog kleiner worden en vroeg zich af wat hij had gemist. Hij aarzelde een moment.

‘Wat bedoelt u?’

‘Je vroeg of je mocht vragen hoe ik heet. Daar heb ik ‘ja’ op gezegd, maar daarna liet je het afweten.’

Marc ging nerveus verzitten en voelde dat hij nog attenter moest zijn op de dingen die ze zei en vooral die ze niet zei.

‘Ik dacht dat u het niet wilde zeggen, maar ik begrijp nu dat ik het daarnet niet goed begrepen had.’

‘Ach, misschien niet zo eerlijk van mij. Je hebt eergisteren nogal wat meegemaakt met mijn zussen. Waren ze erg lastig? Ik weet dat met name Wanda nogal moeilijk kan zijn voor slaafjes.’

‘Nee, het ging goed.’

‘Wel dan?’

‘Hoe heet u?’ vroeg Marc die het had begrepen.

‘Terry.’

Een aparte naam, die goed paste bij een aparte vrouw als zij, dacht Marc die wat meer moed kreeg.

‘Ik begrijp dat ik deze ontmoeting moest zien als een sollicitatieprocedure. Ik weet echter totaal niet wat voor werk ik voor u zou moeten verrichten.’

‘Begrijp ik. Ik zal het je vertellen, maar eerst een paar vragen.’

‘Natuurlijk,’ zei Marc die nu het gesprek concreter zou worden zich wat sterker voelde.

‘Je bent hoe oud?’

‘Dertig.’
 ‘Relatie?’
 ‘Nee.’
 ‘Veel ervaring met vrouwen?’
 ‘Ehh nee, ik denk het niet. Ik heb een lange relatie gehad en...’
 ‘Hoe lang is lang in jouw beleving?’ onderbrak zij hem.
 ‘Drie maanden.’
 ‘Ga door,’ was het antwoord.
 ‘Daarna nog af en toe een relatie, maar die duurden alle wat korter.’
 ‘Laat me raden, twee, maximaal drie ontmoetingen?’
 ‘Drie is slechts één keer gebeurd. De meesten twee keer en ook een aantal keren dat het bij eentje bleef.’
 ‘Maakte jij het uit?’
 ‘Nooit, ik wilde ze beter leren kennen, maar als ik het gesprek in de richting van afwijkende seksuele ervaringen stuurde, haakten ze af.’
 ‘Afwijkend, sm bedoel je?’
 ‘Ja, want dat weet u natuurlijk.’
 ‘Verder geen banden momenteel met vrouwen, vrienden, kennissen of familie?’
 ‘Geen enkele mevrouw.’
 ‘Je mag mij Terry noemen, je kent nu mijn naam.’
 ‘Dank je Terry.’
 ‘Hoe is jouw financiële status?’
 ‘Redelijk. Ik heb geen schulden.’
 ‘Spaargeld?’
 ‘Helaas niet.’
 ‘Goed. Verder hoeft ik niets van je te weten, de details heb ik uitgebreid vernomen van Wanda en Freia.’
 ‘Wil je wat drinken? Goh, wat ben ik toch een slechte gastvrouw.’
 ‘Ehh... koffie graag.’
 ‘Prima. Ogenblik, ik was toch wat vergeten. Roken, alcohol drugs?’
 ‘Roken niet, alcohol zeer weinig, af en toe een Bailey en drugs heb ik nooit gebruikt.’

‘Uitstekend,’ zei ze en drukte op een paar knoppen van haar smartphone.

‘Terry, wat voor werk moet ik voor je doen,’ vroeg Marc die zich voor het eerst een beetje op zijn gemak voelde.

‘Ik run een escortbureau. Ik heb het zelf opgericht en gemaakt tot wat het nu is. Het heet *Fantasie verwezenlijken*.’

‘Nog nooit van gehoord,’

‘Dat verwondert mij niets. De website is op het internet niet te benaderen, enkel via het darkweb. Ik heb geen behoefte aan voyeurs die zich zitten te verlekken aan de foto’s op mijn site. Ik wil enkel mijn klanten daar en verder niemand. Mijn netwerk is ook elitair gericht. Mijn klanten zijn over het algemeen rijk. Daarnaast zijn het mensen met de meest uiteenlopende verlangens en behoeften.’

‘Het is dus geen datingsite?’

‘Zeker niet. Klanten ontmoeten elkaar nooit. De mensen die voor mij werken en de klanten afgaan, mogen nooit met klanten over andere klanten praten. Als dat gebeurt, dan betekent dat direct ontslag, dus dat weet je dan vast. Het is de eerste regel in een eventuele overeenkomst tussen jou en mij.’

‘Je wilt dus dat ik voor je ga werken en je klanten ga ehk bedienen?’

‘Niet zo snel, dat is de intentie ja. Ik zal je de handleiding geven hoe je de site kan benaderen en de speciale werknemers codes om in te loggen, dan kan je zien hoe alles in elkaar zit.’

‘En je wilt mij aanbieden als slaaf, neem ik aan?’

‘Je zou in de rubriek ‘Onderdanige mannen aangeboden’ komen te staan. Ook denk ik aan de rubriek ‘Mannelijke lustslaaf aangeboden’, maar daar heb je nog training voor nodig van Freia.’

‘Ja, ik sloeg daarbij geen goed figuur, terwijl ik dacht dat het goed was gegaan,’ zei Marc schuld bewust.

‘Er is vrijwel geen enkele man die uit zichzelf begrijpt hoe een vrouw in elkaar zit en zeker niet hoe ze een vrouw moeten beminnen. Dat kunnen enkel mannen die door vrouwen zijn opgeleid en getraind. Trek het je dus niet aan, dat zal zeker goedkomen. Je beschikt over de juiste instelling en dat is veel belangrijker dan een goede techniek. Techniek kun je leren. Freia

is een perfecte leermeesteres. Een juiste instelling zit in je of niet. Ik ben blij met het rapport en jouw gedrag hier bevestigt dat. Ha, daar is de koffie.'

Marc keek op, toen een krachtig gebouwde man de kamer binnenkwam met een dienblad waar naast twee koppen koffie een ook ruimte voorraad chocolade en koekjes lagen.

'Mijn slechte eigenschap,' verzuchtte Terry. 'Ik kan er niet vanaf blijven. Dit is trouwens Jack. Jack is een hele goede vriend, niet mijn minnaar, dat even voor de duidelijkheid. Hij is advocaat en heeft de legaliteit van *Fantasie verwezenlijken* volledig dichtgetimmerd. Daarnaast is hij mijn trainingspartner op het gebied van zelfverdediging. Ook van diverse aanvalssporten.'

'Marc glimlachte naar de grote man, die echter totaal niet op hem reageerde, maar zich richtte op Terry.

'De bevestiging van die mevrouw van Zuilen is net binnengekomen Terry.'

'Dank je Jack. Verder nog iets?'

'Nee.'

'Wat vind je van hem?'

'Voldoet,' was het korte antwoord, waarna de man de woonkamer weer verliet.

Marc keek haar onzeker aan.

'Dat sloeg op mij, neem ik aan?'

'Natuurlijk.'

'Ik voldoe volgens hem dus?'

'Dat hoorde je, overigens zijn hoogste kwalificering...'

Dat antwoord gaf Marc wat meer moed.

'Hoeveel Rubrieken zijn er overigens Terry?'

'Twaalf. Die kun je zien als je de site bekijkt.'

'Vertel nog eens iets over dat werkverband wil je. Wanneer moet ik werken, hoe vaak moet ik beschikbaar zijn, ik heb momenteel vast werk.'

'Ja, iets in de administratie dacht ik begrepen te hebben. Wat verdienen je daar mee, of beter gezegd, wat krijg je in je handen per maand?'

'Zestienhonderd netto.'

‘Daar kon je dus van rond. Dat betekent sparen voor je uitjes, zoals bij Wanda?’

‘Natuurlijk, maar het lukt mij.’

‘Ik wil dat je ontslag neemt, vandaag nog.’

Marc dacht dat hij het in Keulen hoorde donderen.

‘Maar, hoe gaat het dan hier?’ klonk het verward uit zijn mond.

‘*Fantasie vervezenlijken* draait erg goed. Ik had gezegd dat de klantenkring bestaat uit zeer welgestelde mensen. De prijzen zijn ook zeer hoog, wat exclusiviteit waarborgt. Daarnaast kunnen wij aan alle eisen voldoen. Wanneer, welke tijd, welke plaats dan ook. De medewerkers van *Fantasie vervezenlijken* moeten altijd beschikbaar kunnen zijn, uitgezonderd overmacht, zoals bij ziekte. In dat geval meld je dat onmiddellijk bij mij. Ik ga ervan uit dat iedereen direct beschikbaar is. Er is geen proeftijd, er bestaan ook geen tweede kans. Overtreding van de regels betekent de uitgang. Dat lijkt hard, maar daar zijn de verdiensten ook naar.’

‘Dat zou mijn volgende vraag ook zijn, de verdiensten.’

‘Het werkt als volgt. Iedereen krijgt een basissalaris van vijftienhonderd euro netto per maand. Daar hoeft je dan niets voor te doen. Daarnaast krijg je een auto van mij te leen. Als een klant een aanvraag bij mij doet, dan bereken ik het tarief aan de hand van een wensenlijst die ik met hem of haar doorloop. Meestal hebben ze weinig tijd, of is de lust zo hoog dat ze direct het contact willen. Jullie krijgen de helft van wat de klant moet betalen, de andere helft is logischerwijs voor mij. De kosten voor een contact zijn minstens vijfhonderd euro, meestal veel meer. Het gemiddeld aantal contacten per maand varieert natuurlijk, maar als je goed bent en dus gewild, dan zijn tien tot vijftien contacten zeer wel mogelijk. Op dit moment verdient de slechtst lopende medewerker zo rond de tienduizend netto per maand. Zorg ervoor dat de klanten je graag terug willen hebben, dan maken ze ook mond op mondreclame voor jou en je salaris wordt veel hoger.’

Marc kon alleen maar stamelen. Het duizelde bij hem over de hoogte van de vergoeding. Hij vond het bijna te mooi om waar te zijn, maar voelde ook dat hij geen moment zou aarzelen om bij Terry in dienst te treden.

‘Ik ga graag akkoord Terry, zeer graag zelfs.’

‘Mooi, daar ben ik oprecht blij om. Ik plaats je direct in de rubriek ‘onderdanige mannen aangeboden’ dat gaat dus meteen in. Daarvoor moet er wel een fotosessie worden gemaakt. Die fotosessie is vanmiddag nog, hier bij mij thuis. En nu de verrassing.’

‘Verrassing?’ vroeg Marc die niet kon geloven dat er nog meer onverwachte zaken naar voren zouden komen.

‘Vanavond heb je je eerste contact,’ zei Terry en keek hem met een onderzoekend lachje aan.

‘Vanavond? Maar, dat... dat,’ stotterde Marc.

‘Het is een beetje onderdanig, een combinatie.’

‘Maar voor die andere rubriek moest ik nog worden getraind door Freia.’

‘Dat is zo, maar ik had ook verteld dat mijn klanten de meest uiteenlopende wensen hebben. Vanavond ga je naar een vrouw toe met de makkelijkste opdracht die je maar kunt bedenken.’

Marc zei niets, maar wachtte in spanning af toen Terry een moment pauzeerde.

‘Het is een vrouw, van half de veertig. Zij heeft de volgende wens dat een jonge geile vent op haar bed vastligt en verder niets anders te doen heeft dan te genieten van haar handelingen. Het sm-gedeelte blijft beperkt tot begin en eind. Zij wil namelijk niet dat je haar ziet, dat is belangrijk voor deze klant.’

‘Maar... maar hoe gaat dat dan...ehh wat moet ik dan doen?’

‘Dat merk je wel. Ze heeft een speciale manier van contact leggen. Je zult het kunnen waarderen. Maak je nergens druk om, je hoeft niets voor te bereiden, sterker nog, hoe minder je weet hoe echter zij het vindt. Een perfect eerste contact. Ben je bang of nerveus?’

‘Een beetje wel natuurlijk, het is allemaal zo nieuw en onverwacht. Ik hoop dat ik het kan waarmaken.’

‘Ze is een zogenaamde teaser. Dat betekent dat ze je klaar laat komen, maar niet direct. Ze geniet ervan als je bijna klaarkomt om dan te stoppen. Als ze dat een paar keer heeft gedaan, dan gaat ze door en geniet van het rond spuitende sperma. Je hebt een paar dagen niet kunnen masturberen?’

‘Natuurlijk niet, die kooi, dat weet je toch?’

‘Juist. Die gaat nu dus af. Trek je broek maar uit.’

‘Met een rood gezicht van allerlei emoties waar nu ook een stuk gelatenheid bij kwam, liet Marc zijn broek zakken.

‘Prachtig, je bent inderdaad goed geschapen, dat zei Freia ook al. Momentje.’

Ze boog zich voorover en bediende met vaardige hand het cijferslot, waarna het hangslot kon worden weggenomen. Geroutineerd, althans naar Marco’s idee, verwijderde ze de kooi en met een paar bewegingen wekte ze de erectie van Marc op. Met een goedkeurende blik bekeek ze zijn rechtopstaande pik.

‘Mevrouw van Zuilen, dat is haar alias, zal tevreden zijn. Verder zeg je daar niet veel, dat maakt het makkelijk. Zij is iemand die de regie in handen wil houden. Goed dat was het. Ik neem aan dat je nog veel vragen hebt, maar voor nu vind ik het genoeg. Vanmiddag om twee uur kom je hier terug. De fotoreportage wordt zoals ik zei hier gemaakt. Daarna ga je naar je opdracht. Het is niet ver hier vandaan, dus je kunt eerst hier douchen. Succes met je eerste keer. O ja, je staat vanaf nu onder bescherming van *Fantasie verwezenlijken*. Als je wat voor problemen dan ook hebt, kom je bij mij. Ik wil dat mijn medewerkers volkomen vrij van stress en andere ingewikkelde zaken voor mij werken, dat komt alle partijen ten goede. Ik heb een goed gevoel bij jou gekregen Marc, zorg dat ik geen spijt krijg dat ik met je in zee bent gegaan. Ga nu, regel je afscheid met je werk en ik zie je vanmiddag terug voor de foto’s Ga weer zitten en spreidt je benen.’

Soepel werd de pik van Marc weer in de peniskooi opgesloten en de klik van het hangslot echode nog lang na in zijn hoofd. Het duizelde hem. Met een snelle beweging trok hij zijn broek weer aan. Stiekem was hij er blij om dat hij lichamelijk goed was bevonden.

Met een korte groet en dank nam hij afscheid van zijn werkgeefster. Haar handdruk was erg krachtig, zoals haar hele uitstraling.

Hij voelde zich geweldig.